

MARIUS TRIPON

**DESPRE VIAȚA DIN BELȘUG
CU DUMNEZEU**

MARIUS TRIPON

**Despre viața din belșug
cu Dumnezeu**

Publicată de
Societatea Pentecostală de Misiune Creștină din România
Str. Cuza Vodă nr. 29
410097 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2017 S.P.M.C.R.

Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate
din Biblia, versiunea Cornilescu.

Editare: *Loredana Goangă*
Tehnoredactare: *Cornelia Costi*
Coperta: *Marius Tripon*

CUPRINS

1. Despre viața din belșug cu Dumnezeu	7
2. Identitatea noastră în Isus Hristos	26
3. Importanța credinței	41
4. Vindecarea celor bolnavi în trup	69
5. Părtășia cu Dumnezeu	77
6. Ai tu viață veșnică?	93

DESPRE VIAȚA DIN BELȘUG CU DUMNEZEU

Toți oamenii care, auzind mesajul Evangheliei lui Isus Hristos, au cunoscut darul lui Dumnezeu (vezi Ioan 4:10) și, prin pocăință, L-au primit în viața lor, au promisiunea unei vieți din belșug. Isus a spus: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug“ (Ioan 10:10). Odată ce, prin har, omul începe să trăiască o astfel de viață binecuvântată, privește cu tristețe la vremea parcă irosită când, fie pentru că nu a știut, fie pentru că nu a avut destul zel, L-a urmat pe Domnul Isus, dar nu de aproape și nu s-a bucurat de o viață spirituală din belșug.

Tot mai mulți oameni se bucură pe pământ de o viață prosperă și îmbelșugată din punct de vedere material; dar cei care ajung să cunoască ce înseamnă viață spirituală din belșug nu sunt la fel de mulți. Bucuria trăirii unei astfel de vieți îl face pe om să aibă dorința ca cei care cunosc doar o viață spirituală mediocră, care sunt mai mult necăjiți decât cu adevărat fericiți, să afle despre bogăția harului divers al lui Dumnezeu (vezi 1 Petru 4:10), care se poate manifesta în viața noastră prin puterea Duhului Sfânt.

Chiar de la început trebuie să specificăm că un creștin adevărat este numai acela în care locuiește Duhul Sfânt, ca într-un templu sfințit în care nu este tolerat ce este necurat (vezi 1 Corinteni 3:16, 2 Corinteni 13:5). Lumea în care trăim nu s-a născut dintr-o catastrofă întâmplătoare care a avut ca rezultat ceva atât de frumos și de precis. Adevărul este că Dumnezeu, Creatorul a tot ce vedem și chiar și a tot ce nu vedem, a făcut pământul cu scopul ca el să fie locuit (vezi Isaia 45:18) de oamenii pe care i-a creat după chipul și asemănarea Sa, ca prin ei să își mărească familia.

Când intrăm în biroul unui doctor ca să primim un tratament specific s-ar putea ca el să ne arate un desen al interiorului corpului omenesc nu prea plăcut la vedere. Sfânta Scriptură este cartea care ne arată cum suntem noi din punct de vedere spiritual, cum este omul dinăuntru – bolnav sau sănătos. Dacă intrăm într-un club de sport, s-ar putea să vedem afișate poze cu oameni sănătoși și cu musculatura foarte dezvoltată, care pot face eforturi fizice extraordinare. Într-un mod asemănător, Scriptura ni-L descoperă pe Dumnezeu în persoana Domnului Isus, ca fiind ființa desăvârșită care trebuie să fie modelul nostru în creșterea spre desăvârșire spirituală. Religiile sunt încercarea oamenilor de a-L găsi pe Creator, efortul oamenilor de a face lucruri prin care să fie acceptați de El pentru ca într-o zi să fie cu El. Dar creștinismul adevărat înseamnă venirea lui Dumnezeu între oameni ca să-i mântuiască și să locuiască cu ei, prin credință (vezi Romani 1:17; Galateni 3:11).

Privind în lume, recunoaștem că se dă o luptă între întuneric și lumină și însuși omul este un câmp de bătălie, pentru că sufletul omului este o proprietate râvnită de doi

stăpâni – unul o dorește din dragoste, iar celălalt din ură. Când înțelegem că a fi creștin nu înseamnă a avea o religie, ci înseamnă a avea o relație personală cu Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos, viața de fiecare zi, în nădejdea vieții veșnice, devine frumoasă. Ca suflete create să existe veșnic, devenim legați cu adevărat de cer când, prin credință, ajungem să știm că ceea ce avem în cealaltă viață este mai mult și mai bun decât ce avem aici, pe pământ; chiar și relația soț-soție va fi diferită de cea de aici, de pe pământ. Oameni din toate vremurile și din toate treptele societății au căutat și mulți încă mai caută să afle adevărul cu privire la motivul existenței noastre pe pământ, având în suflet un strigăt mut care le spune că se trăiește și dincolo de materie. Oamenii doresc să cunoască misterul sufletului. Acesta, în mod tainic, are ascuns în el ceva care dă fiecărui suflet intuiția sau sentimentul că există un Creator și că există viață după moarte (vezi Eclesiastul 3:11).

Scriptura este cartea care conține și chiar explică răspunsurile la aceste întrebări dificile (vezi Genesa 5:2). Aceste răspunsuri, sau problemele date de lipsa lor, pe măsură ce omul îmbătrânește, frământă mintea omului tot mai mult și se fac auzite tot mai puternic înăuntru ființei lui. Biblia ne spune: „În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos” (Efeseni 1:11, 12). El, Creatorul, care trăiește veșnic în ceruri (vezi Ieremia 10:10), în al treilea cer, după cum ne revelează Scriptura, sau în veșnicie, după cum spun unii, nu are un ceas cu care măsoară cantitativ timpul kronos, ci are doar kairos, adică o măsurare cronologică a trecerii timpului.

Am fost creați ca prin noi familia moștenitoare a Împăratului să crească – de aceea găsim împlinire în viața noastră numai atunci când ajungem să cunoaștem și să ascultăm de El. Dumnezeu a rânduit pentru noi un destin pământesc și unul veșnic. Primind darul mântuirii prin Domnul Isus și prin Cuvântul pe care ni l-a dat, aflăm care trebuie să fie scopul vieții noastre pe pământ, aflăm că avem o casă veșnică sus în cer, și tot prin El primim putere să trăim pentru El, ca să atingem această țintă.

Într-o vreme când, parcă din neputință, creștinismul a creat o tradiție fără pretenții foarte mari, dar care cere să vadă minuni și în special vindecarea și eliberarea celor apăsați de puterea întinericului, am simțit de mult timp nevoia de a scrie despre viața din belșug făcută posibilă de Dumnezeu Duhul Sfânt în meritul jertfei Domnului Isus. Însuflețit de acest gând am luat hotărârea să nu tipăresc această scriere decât după ce am văzut eu personal vindecări de acest fel. În lumea în care trăim, succesul înseamnă a face ceva ce altul nu poate, a avea ce altul nu are și a cunoaște ce altul nu știe; dar pe calea credinței trăite cu Dumnezeu Duhul Sfânt există o așa abundență de har încât nu doar unii – ca și cum nu ar fi de ajuns sau ca și cum Dumnezeu nu ar voi – ci pot ajunge să trăiască o viață spirituală din belșug toți cei care au zelul și pasiunea de a-L iubi pe Dumnezeu și sufletele oamenilor (vezi 1 Ioan 4:19; 1 Ioan 5:2; 1 Ioan 3:23).

Foarte mulți oameni ar dori să vadă minuni și chiar găsesc o oarecare măsură de vină în cei care spun că Isus Hristos este Același și lucrează la fel ca în timpul Bisericii primare, dar nu mulți vor să investească timp și dedicare în ascultare ca să afle cum lucrează Duhul Sfânt și care sunt căile ce trebuie urmate pentru a avea loc minuni.

Este o tragedie reală astăzi că milioane de oameni se duc duminica la o casă de închinare și nu simt puterea lui Dumnezeu, nu simt cercetarea Duhului Sfânt și, în multe cazuri, în astfel de locuri care urmează rutine plictisitoare nici nu se dă voie vreunei manifestări a Duhului Sfânt; așa că, după o vreme, intrând într-o astfel de rutină, crezând o doctrină ce nu trebuie crezută, oamenii ajung să creadă că lipsa Duhului Sfânt este ceva normal. Astfel de oameni nu știu ce înseamnă viața spirituală din belșug, dar vestea bună este că nu trebuie să rămână la această stare. Pentru că în aparență toți slujitorii altarelor sunt oameni cinstiți (vezi 2 Petru 2:1, 2), creștinii nominali care frecventează diferite biserici consideră că li se spune adevărul ca să poată fi mântuiți; iar cealaltă greșeală mare este că mulți consideră că ceea ce li se spune este tot adevărul pe care Dumnezeu vrea ca ei să-l cunoască și să-l împlinească.

Satana este un adversar feroce și este atât de viclan încât la un moment dat va reuși să înșele întreaga lume (vezi Apocalipsa 12:9); asta se va întâmpla după ce Dumnezeu va lua Biserica de pe pământ. Noi trebuie să citim și să studiem Scriptura în mod personal pentru a fi feriți de rătăcirii care produc pagube veșnice. Cea mai mare minune posibilă din viața noastră – fără de care nu avem siguranța mântuirii – este nașterea din nou (vezi Ioan 3:3; 2 Corinteni 5:17). Este o minune despre care majoritatea celor care frecventează bisericile tradiționale nici nu au auzit. Viața din belșug este o viață de credință în care omul umblă cu Dumnezeu – viață în care, printre alte minuni, vede și minunea vindecării bolnavilor, în urma rugăciunii. Scopul acestei minuni nu este ca cei care se roagă să se poată bucura de o slavă pământescă, ci ca cei

bolnavi să fie scăpați de apăsarea bolii în care cel rău ar vrea ca ei să stea, și astfel, prin vindecarea lor, Numele lui Dumnezeu să fie glorificat și Evanghelia să cucerească suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu.

În creștinismul de astăzi este normal să se facă rugăciuni pentru bolnavi și este normal ca ei să nu se vindece. Ca unii care credem că Dumnezeu face minuni și astăzi, am văzut și vindecări – chiar și de cancer în ultimul grad – dar ele au loc prea rar ca să putem fi mulțumiți. Având un sentiment umilitor al neputinței în fața bolii, chiar și oamenii lui Dumnezeu acceptă, cu tristețe, această stare, spunând uneori că nu a fost voia lui Dumnezeu ca bolnavul respectiv să fie vindecat. Fără ca Dumnezeu să oprească pe cineva, trebuie să spunem că acest fel de viață – în care vedem minunile lui Dumnezeu – este rezervată pentru oamenii care cred cu toată ființa lor ce a spus Dumnezeu în cuvântul Scripturii și astfel trec de la „a crede” la „a ști” că El va face minunea cerută de copiii Lui – minune fiind ceva ce știința nu poate explica.

Pe lângă cuvântul Scripturii, ne ajută în viața de credință exemplele din viața unor oameni prin care Dumnezeu a vindecat zeci de mii de oameni; ei au fost numiți „geneeralii lui Dumnezeu” – John Lake, Lester Summerall, Smith Wigglesworth, A. A. Alen, T.L. Osborn și alții ca ei. Viața de credință a acestor oameni a fost însoțită de minuni și a fost documentată în ultimul secol în scopul întăririi credinței noastre. Specific doar un astfel de exemplu de viață trăită din belșug, care poate fi verificată prin intermediul internetului. În urmă cu aproape o sută de ani, un om cu numele de John G. Lake, care a avut 16 frați și surori din care 8 au murit bolnavi, în timp ce alți membri dragi ai familiei erau foarte bolnavi, privind la ravagiile pe

care bolile le făceau în familia lui, disperat, L-a căutat pe Dumnezeu care S-a autodeclarat Dumnezeu care vindecă (Iehova Rafa – Exodul 15:26). A aflat despre evanghelistul Alexander Dowi (1847-1907) din Chicago prin care, ulterior, Dumnezeu i-a vindecat soția. Alexander Dowi, care a fost arestat de peste 100 de ori pentru că a vindecat oameni fără autorizație de medic, l-a primit ca ucenic pe John Lake, iar acesta a învățat despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu. După aceea, acest John Lake a ajuns să se roage pentru bolnavi cu așa credință încât s-au documentat 100.000 de vindecări în cinci ani de zile în orașul Spokane (Washington, USA), în alți cinci ani 100.000 de vindecări în orașul Portland, Oregon, și chiar mai multe vindecări în cinci ani petrecuți în Africa.

Acest om a îndrăznit, într-o zi, pe 22 august 1935, să facă reclamă în ziare și să provoace întunericul în mod direct. A promis că de la o anumită dată, oricărui bolnav care va accepta să frecventeze, timp de 30 de zile, „camerele de vindecare” – cum numeau ei atunci locul unde se făceau rugăciuni pentru bolnavi – îi va da 500 de dolari, care era o sumă enormă în acea vreme, oricărui om pe care nu-l va putea vindeca. Acest om al credinței nu a trebuit să plătească nimănui nimic, pentru că toți au fost vindecați în acea perioadă. A fost recunoscut de oameni ca omul care vindecă; deși nu era doctor, a fost numit Doctor John G. Lake. Același Dumnezeu, neschimbat (vezi Maleahi 3:6), este viu și astăzi și poate face aceleași lucrări cu oameni ai credinței.

Unul dintre scopurile acestei cărți este de a motiva și de a stârni zelul celor care Îl iubesc pe Domnul de a se pune la dispoziția lui Dumnezeu ca prin ei Dumnezeu să Își facă Numele de slavă prin vindecări și eliberări. Scopul

suprem al acestor minuni este ca Dumnezeu să câștige multe suflete pentru Împărăția Lui veșnică. Această carte nu este destinată oricui, ci numai celor care nu doar cred Evanghelia, ci și vor să aplice, fără să selecteze, tot ce ea ne învață. Este pentru cei care nu se limitează la a trăi o viață de credință a vremii Vechiului Testament, ci vor să se bucure de viața trăită prin har, promisă în paginile Noului Testament. Cartea aceasta este pentru cei care spun: „Citesc despre minuni de vindecare, dar unde sunt ele astăzi? Vreau să le văd!”

Chiar dacă nu ne place, smeriți fiind de neputința și de lipsa noastră de cunoștință, trebuie să recunoaștem că până când nu vestim Evanghelia lui Isus Hristos însoțită de semne și minuni, nu vestim toată Evanghelia (vezi Faptele apostolilor 2:19, 4:30, 5:12, 6:8, 9:34, 14:30, 28:9; 2 Corinteni 12:12; Evrei 2:4). Am dat aici mai multe trimiteri decât de obicei din viața celor care au crezut cuvintele lui Dumnezeu și în mod specific din cartea Faptele apostolilor, ca să vedem că minunile erau parte din viața aceluia care vesteau Evanghelia – minuni fără de care ei nu ar fi vestit o Evanghelie întregă. Consider că parte din zidirea casei pe stâncă, cum ne-a învățat Domnul Isus (vezi Matei 7:24), este credința că Dumnezeu, care nu Se schimbă (vezi Evrei 13:8), vrea să îi vindece pe cei care suferă de boli. Ca să ne trăim viața de creștin la acest nivel trebuie să avem experiența trăirii vieții spirituale din belșug cu Dumnezeu.

Dacă vrem să înțelegem ce înseamnă să trăim viața în belșug spiritual și să ne bucurăm de ea atât în necazuri cât și în biruințe, văzând minunile făcute de Dumnezeu, este absolut necesar să înțelegem ce s-a întâmplat la Golgota când Domnul Isus a fost pus în rândul celor păcă-

toși, chinuit și omorât, ca apoi să învie după trei zile (vezi 1 Corinteni 15:3, 4). Întrebarea care în final L-a condamnat pe Domnul Isus a fost: „Ești tu Hristosul?” (Matei 26:63). Pentru că El a spus „Da ... sunt!”, deși știa că Îl va costa viața, noi predicăm astăzi crucea Domnului Isus, moartea omului nostru celui vechi, nașterea din nou, dar predicăm și vindecarea și eliberarea celor apăsați de cel rău.

În fața Cuvântului lui Dumnezeu fiecare creștin care vrea să facă o diferență favorabilă trebuie să accepte că Domnul Isus a purtat bolile noastre și păcatul nostru (vezi Isaia 53:4) sau să nu accepte niciunul din aceste două lucruri – care nu trebuie separate când vorbim despre jertfa Domnului Isus. Lipsa credinței a făcut oamenii să separe aceste două aspecte, deși este clar că vindecarea face parte din legământul cel nou. Domnul Isus a luat povara nelegiuirilor noastre, dar, de asemenea a plătit prin rănile Lui vindecarea noastră. Dacă cineva se poate îmbolnăvi luând parte la masa Domnului în mod nevrednic (vezi 1 Corinteni 11:30), înseamnă că cei care servesc această masă cu prețuire, deosebind-o de orice altă masă, pot fi vindecați. Este bine să ne punem întrebarea: „Dacă Domnul Isus a purtat bolile și suferințele noastre de ce să le purtăm și noi?”

Elementele fizice pe care le folosim la masa Domnului – azima și rodul viței – reprezintă, în mod simbolic, trupul și sângele Domnului Isus. Bisericele tradiționale spun că aceste elemente devin cu adevărat trupul Lui, dar noi nu credem în omorârea Domnului din nou și din nou. Dacă un preot ar bea în exces vinul rămas de la împărtășanie s-ar îmbăta și dacă ar lăsa pâinea rămasă de la împărtășanie afară, după un timp ar mucegăi; însă Cuvântul lui Dumnezeu a promis că Dumnezeu nu

va îngădui ca Sfântul Lui să vadă putrezirea (vezi Psalmii 16:10; Faptele apostolilor 2:27). Aceasta este doar o dovadă că aceste elemente nu devin în realitate trupul și sângele Domnului Isus, deși prin rugăciune ele primesc puterea de a le reprezenta și în multe cazuri de a aduce vindecare în trupurile bolnave. Persoanele care, prin botez în apă, au făcut legământ cu Dumnezeu, iau din rodul viței – care reprezintă sângele care a fost vărsat pentru vina păcatelor noastre; însă prea puține se întreabă ce implică exact luarea azimei. Luăm azima nu pentru că sângele Lui nu este îndeajuns ca să ne ierte de păcat, ci pentru că parte din legământul cel nou, trupul lui Isus sfâșiat de biciul roman, reprezintă plata pentru bolile și pentru neputințele noastre, pentru care El a plătit (vezi Isaia 53:4; 1 Petru 2:24). Textul din Isaia care spune „în rănilor Lui” este la plural, dar în manuscrisul original este la singular; după obiceiul de atunci, când între liniile și rănilor lăsate de bici pe spatele celui pedepsit era mai puțin de 3 cm, toată sfâșierea trupului cauzată de bici era considerată o rană. Cine crede acest Cuvânt (vezi 1 Corinteni 11:24-28) poate fi vindecat când ia parte la masa Domnului și consumă azima crezând că în meritul sângelui lui Isus, fără de care nu există iertare (vezi Evrei 9:22), primește viață din El.

Ne poate fi de folos să ne întrebăm: „Dacă nu credem în vindecările trupului bolnav, de ce mâncăm azima?” Așa cum credem în iertarea păcatelor trebuie să credem și în vindecarea pentru care Domnul Isus deja a plătit. Aici trebuie observat un act legal cu care putem înainta în fața lui Dumnezeu: odată ce s-a plătit pentru ceva, nu este nevoie să mai plătim și noi. Isus a plătit atât pentru iertarea păcatelor cât și pentru vindecarea trupu-

lui. „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui” (Isaia 53:4). După cum fără credință este cu neputință să primim iertare (vezi Evrei 11:6; Romani 3:28), avem nevoie de credință în ce este scris despre rănilor Lui ca să putem primi vindecarea trupului. Biblia ne spune: „Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

În timpul Bisericii primare nu cunoaștem să fi avut loc între credincioși cruciade sau conferințe speciale cu scopul de a vedea vindecări miraculoase, pentru că cei care înțelegeau și credeau pe deplin Cuvântul Domnului erau vindecați la masa Domnului. Să crezi că vindecarea nu-i inclusă în legământul cel nou înseamnă să crezi un neadevăr și mai înseamnă să stai sub o apăsare care nu este necesară. Domnul Isus a vindecat bolnavii, împlinind ce a scris prorocul Isaia despre asta. Biblia ne spune: „... Seara, au adus la Isus pe mulți îndrăciți. El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate și a tămăduit pe toți bolnavii, ca să se împlinescă ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: «El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre»” (Matei 8:16, 17). Dacă El le-a purtat înseamnă că nu mai trebuie să le purtăm și noi; nu ar fi benefic să nu dorim să folosim ceva pentru care s-a plătit.

Privind la felul în care au decurs lucrurile în ziua când Domnul Isus a pățimit și istoria omenirii s-a schimbat pentru totdeauna, privind la faptul că El a fost aspru biciuit, am putea spune că El mai întâi a plătit pentru bolile noastre, ca apoi prin suferință și moarte pe cruce, să plătească pentru vina păcatelor noastre. Dumnezeu știe, Satana știe; numai omul este nesigur de faptul că Domnul

Isus a plătit deja pentru vindecarea celor bolnavi. Satana speră ca omul să nu afle și să nu creadă asta. El, care vrea doar să prăpădească (vezi Ioan 10:10), este un hoț care, deși nu are autoritate, are abilitate – întocmai ca un hoț care sparge o casă. Acest hoț, care are multă experiență în a înșela sufletele oamenilor, ar vrea să convingă omul că merită boala pe care o are, însă, chiar dacă o merită, noi trebuie să știm că plata pentru înlăturarea ei a fost achitată în trupul Domnului Isus.

Când un stăpân are slujitori bolnavi, nu are folos de pe urma lor, de aceea este în interesul lui Dumnezeu să fim sănătoși, să nu fim o povară pentru alții, ci să folosim viața pentru a le spune altora vestea bună a mântuirii. În vremea Vechiului Testament, sufletele celor drepti nu mergeau într-un loc de chin, ca sufletul bogatului nemilostiv (vezi Luca 16:23); ele au așteptat în Șeol, până când Domnul Isus a biruit moartea și a luat cheile Locuinței morților (Apocalipsa 1:18).

Mulțimea jertfelor aduse de preoți în Cortul întâlnirii nu ștergeau vina păcatelor poporului, ci doar o acopereau pentru încă un an la fiecare intrare a marelui preot în Locul Preasfânt (vezi Evrei 10:4). Am putea spune că toate aceste lucrări au avut loc pe credit, în vederea jertfei fără cusur adusă de Fiul lui Dumnezeu la Calvar. Tot așa, vindecările din Vechiul Testament, începând de la vindecarea păgânului Abimelec pentru care s-a rugat prorocul Avraam (vezi Genesa 20:7) și până la vindecarea urechii lui Malhu (vezi Ioan 18:10), au avut loc având în vedere jertfa desăvârșită a Domnului Isus care avea să plătească pentru toate acestea (vezi Evrei 9:26-28), satisfăcând astfel dreptatea lui Dumnezeu (Romani 6:23). Privind la această lucrare măreață pusă în mișcare de Dumnezeu de-a lun-

gul veacurilor, putem să spunem că noi, care trăim după aducerea jertfei desăvârșite a Domnului Isus, în meritul acestei jertfe desăvârșite am primit dreptul să cerem și să primim iertare de păcat și vindecare de orice boală.

Când Domnul Isus pe cruce a spus: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30), toate „tranzacțiile” de iertare și vindecare din vremea Vechiului și a Noului Testament au fost plătite; omul care crede asta poate beneficia de acest merit, al cărui valoare nu va scădea niciodată. Acel „s-a sfârșit” însemna că plata a fost făcută integral, însemna că proclamația de emancipare a robilor din robia întunericului a intrat în vigoare pentru toți cei care cred în El și se încred în meritul creat de jertfa Lui – merit care în momentul învierii Lui s-a dovedit acceptat înaintea lui Dumnezeu.

David, peste care de multe ori S-a coborât Duhul profetic, mai ales când a scris psalmii mesianici, a crezut în puterea de iertare și de vindecare a lui Dumnezeu. Nouă, în calitate de creștini născuți din nou, care vedem lucrarea mântuirii terminată la Golgota, ni se potrivește chiar mai bine o astfel de gândire. David ne spune: „El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale” (Psalmii 103:3). Când îți predai viața Domnului Isus accepți autoritatea Lui peste tot ce ai și tot ce ești, trăiești în dependență de El; dar trebuie să știi că parte din legământul pe care îl faci cu El include credința în vindecări. Când Isus Hristos este Domnul vieții tale slujești semenilor tăi spunându-le despre mântuire și aducând vindecare în viețile lor, în Numele Domnului Isus.

Cei ce „își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 16:18) nu privesc la acest fel de minune ca la o răsplată, pentru că meritul nu este al lor, ci privesc la împlinirea unui semn care îi însoțește nu doar

pe păstori, ci pe toți cei care cred. Nu sunt necesare ceremonii, cum ar fi așteptat Naaman sirianul (vezi 2 Împărați 5:11) pentru a fi vindecat sau urmarea unui anumit protocol, într-o anumită încăpere, ci este nevoie de credință în ce a spus Dumnezeu. Pentru vindecare este nevoie doar de o rugăciune în Numele lui Isus Hristos, știind că nu noi, ci El este cel care vindecă.

În cazuri de boală trebuie să procedăm după învățătura Scripturii pentru ca cei apăsați de boală să fie vindecați și eliberați și astfel, dând o mărturie vie a puterii lui Dumnezeu, oamenii să vină la mântuire și să dea slavă lui Dumnezeu ca și atunci când Domnul Isus umbla printre oameni. „Când au văzut noroadele lucrul acesta, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o astfel de putere” (Matei 9:8). Puterea este a lui Dumnezeu (vezi Psalmii 62:11; Matei 28:18), dar, prin cuvântul Evangheliei (vezi Romani 1:16) și prin puterea Duhului Sfânt, Dumnezeu a ales să pună din puterea Sa și în oamenii care cred în El și Îl slujesc.

Când prin credință și pocăință ne-am făcut părtași firii dumnezeiești (vezi 2 Petru 1:4), am intrat în moștenirea unor promisiuni valorase care nu doar că ne modelează după caracterul Domnului Isus, dar ne și pot face o binecuvântare pentru cei de lângă noi. Așa cum în Eden a strecurat îndoială cu privire la ce a spus Dumnezeu, Satana pare că ne poate vorbi și încercă și în zilele de astăzi, deși nu ne cunoaște gândurile, să ne sugereze idei ca și lui Petru (vezi Luca 4:8). El încercă să ne intimideze și să ne facă să ne îndoim de drepturile pe care le-am primit prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Nouă ni se cere să credem în Cel trimis de Dumnezeu Tatăl, ca El să ne mântuiască și să ne vindece.

„... «Ce să facem să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?» Isus le-a răspuns: «Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El»” (Ioan 6:28). Pentru cei care vor să crească în credință și să umble în faptele pregătite de Dumnezeu de mult timp pentru ca ei să umble în ele (Efeseni 2:10) nu se poate accentua îndeajuns cât de necesar este ca ei să cunoască și chiar să memoreze Scriptura. Dacă alegem să trăim în ignoranță față de Cuvântul scris nu trebuie să ne mirăm că rugăciunile nu au efect; de aceea el trebuie luat și strâns în inima noastră (Psalmii 119:11) la fel cum un războinic merge în magazia de arme să se înarmeze pentru luptă așa încât să fie pregătit pentru orice împrejurare, chiar și pentru un atac neașteptat.

Nu trebuie să fim experți în hermeneutică sau în exegeză, dar este nevoie ca având dorința să fim învățați de El, cu inima sinceră, să căutăm să cunoaștem și să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu. Noi vrem și trebuie să știm tot ce vrea Dumnezeu să știm din Scriptură cu privire la mântuire, neprihănire, vindecare și eliberare – pentru ca să putem veni în ajutorul celor care suferă și în același timp să ne bucurăm de o viață spirituală din belșug, găsind împlinire pentru sufletul nostru în voia cea bună și desăvârșită a lui Dumnezeu. Vestind Evanghelia ca de la un păcătos iertat la un păcătos pierdut, arătând milă și înțelegere, putem aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu (vezi Proverbele 11:30). Prezentând logos-ul din Scriptură ca pe un mesaj transmis de Dumnezeu, ceva care implică un gând sau o descriere, și prezentând rhema – cuvântul rostit al lui Dumnezeu, cu implicație divină, putem crește în cunoașterea Cuvântului care este viu și care schimbă vieți.

Cineva spunea că dacă vrei să fii înțeles trebuie să explici ceva în așa fel încât și un copil să înțeleagă; omul de știință Einstein a spus că dacă nu poți explica un lucru într-un mod simplu înseamnă că nici tu nu îl înțelegi. Cel mai simplu mod de a explica aceste două părți cuprinse în Scriptură (logos și rhema) este ca și cum ai privi la o farfurie cu orez crud și la o farfurie cu orez fiert. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune ce s-a întâmplat, ce se poate întâmpla, însă rhema este ceva care, în planul și în gândul lui Dumnezeu, deja s-a întâmplat.

Scriptura este cartea care ne dă principii demne după care putem duce o viață fericită, bogată din punct de vedere spiritual, cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Autenticitatea ei stă în faptul că este inspirată de Dumnezeu și în împlinirea prorociilor cu privire la trecerea împăraților care s-au perindat pentru puțin timp pe pământ (vezi Daniel 8), însă cea mai mare dovadă sunt viețile schimbate ale oamenilor care, prin pocăință, au devenit copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1:12). Este cartea care ne învață cum robii păcatului devin slobozi în Hristos și fricoșii devin războinici viteji împotriva împărăției întunericului. Este cartea care ne învață cum să fim una cu El pentru că „cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El” (1 Corinteni 6:17). Scriptura ne spune că oamenii cărora li se iartă mult iubesc mult și în numeroase situații unii dintre cei care au fost cei mai mari păcătoși ajung să fie printre cei mai devotați și mai buni credincioși. Trăim vremea când Împărăția lui Dumnezeu, care deja este și în noi, cei care am devenit făpturi noi în Hristos Isus (vezi 2 Corinteni 5:17), este în plin război cu împărăția întunericului. Acum este vremea când cei care au credință și dragoste pentru Dumnezeu și pentru suflete se pot cali-

fica pentru medaliile care vor fi date celor care au luptat lupta cea bună a credinței (Evrei 11:35; Luca 14:14).

Ca să mergem la luptă este nevoie de pregătire. Este nevoie de putere și de armele noastre (vezi Efeseni 6:11-17) – care sunt puternice și întărite de Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 10:4) și nu sunt supuse firii pământești. Când sunt mânuite de un om care este flămând după neprihănire, ele aduc biruințe Împărăției lui Dumnezeu. Înarmați cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu puterea și cu meritul sângelui Mielului, călăuziți de Duhul Sfânt, putem avea acest fel de biruințe spirituale care Îi aduc slavă lui Dumnezeu.

IDENTITATEA NOASTRĂ ÎN ISUS HRISTOS

Ca să înțelegem mai bine felul în care putem ajunge să trăim o viață din belșug, o viață în care vedem bolnavii vindecați în momentul rugăciunii, trebuie să știm cine suntem în Isus Hristos și ce drepturi avem prin noul legământ. Privind la aceste drepturi putem spune: „O moștenire plăcută mi-a căzut la sorți, o frumoasă moșie mi-a fost dată” (Psalmii 16:6). În vremea harului în care trăim, sufletele care cer mântuirea o primesc prin har și sunt chemate să alcătuiască o categorie de mântuiți numită Biserica sau Mireasa lui Isus Hristos. Această grupare de suflete este diferită de celelalte cete de mântuiți pe care le vedem în Scriptură că apar ca mântuiți în cer, cum spune Scriptura, în calitate de „iubite”, de „însoțitoare” (Psalmii 45:9, 14), unii din ei fiind asemenați cu niște slujitori care așteaptă ca Stăpânul să Se întoarcă de la nuntă (vezi Luca 12:36). Mireasa, Împărăteasa (vezi Psalmii 45:9) sau soția Mirelui (vezi Apocalipsa 19:7) – cum este numită, în mod metaforic, Biserica Domnului Isus – este cea mai apropiată de Mire.

După cum un tânăr matur care s-a pregătit pentru a face față nevoilor vieții dorește și caută o soție care

prețuiește și trăiește după aceleași valori ca ale lui, tot așa Mirele Isus caută, metaforic spus, o soție care prețuiește și trăiește după același standard ca El. El a găsit o Mireasă care Îl iubește și Îi este credincioasă. Oamenii care alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu nu sunt neapărat cei mai chipeși, nici cei mai bogați și nu sunt neapărat cei care reușesc să se evidențieze prin școli a fi cei mai inteligenți, deși sunt și din aceștia. Aceste suflete sunt frumoase înăuntru, pentru că s-au lăsat modelate după Cuvânt de Duhul Sfânt. Sunt suflete care au înțeles că această relație dintre soț și soție pe care trebuie să o aibă cu Hristos înseamnă nu numai cuvinte de dragoste, ci și o viață de renunțare la voia lor. Mireasa Domnului este cea care, prin lepădare de sine, înțelege asta.

Apostolul Petru dă puțin din descrierea Miresei Domnului Isus când spune: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:3, 4). Așa cum israeliții erau tăiați împrejur ca să devină parte din poporul sfânt, cei care cred în Isus Hristos și în jertfa Lui desăvârșită devin Biserica Lui prin pocăință și prin nașterea din nou.

Biserica lui Dumnezeu este entitatea care a înțeles că dincolo de bunăstarea pământească există un bine absolut – care este Dumnezeu dragostei. După cum un băiat credincios, cu frică de Dumnezeu, când vrea să se căsătorească își caută o fată plăcută, cu un caracter ales și credincioasă, la fel de pretențios este și Mirele Isus. De la patriarhi, la Ioan Botezătorul și până la sufletele care vor mai fi mântuite prin mila lui Dumnezeu în timpul necazu-

lui celui mare, toate aceste cete de mântuiți alcătuiesc alaiul nunții Mirelui Isus, care va fi pentru veci în Împărăția lui Dumnezeu și care, deși nu sunt Biserica, sunt suflete peste care meritul jertfei Domnului Isus s-a răsfrânt și se va răsfrânge (vezi Faptele apostolilor 4:12).

Deși nu avem merite proprii, noi, ca oameni mântuiți prin har, am fost chemați să avem rangul înalt de împărăteasă (vezi Psalmii 45:14) sau statutul de mireasă (vezi Apocalipsa 21:9, 22:17). Când începem să înțelegem importanța acestui statut decidem că merită să iertăm totul, să răbdăm totul și să sacrificăm totul pentru Împărăția iubitului nostru Mire Isus Hristos. Când încercăm să răspundem la întrebarea: „Cine suntem?”, știind că valoarea unui lucru este determinată de cât este cineva dispus să plătească pentru el, putem spune că noi, cei care credem în Domnul Isus Hristos ca Domn și Mântuitor, am beneficiat de dragostea lui Dumnezeu, care ne-a iubit așa de mult încât L-a dat pe singurul Său Fiu la moarte pentru noi (vezi Ioan 3:16). Noi am ieșit din lume și din viața în păcat (vezi Coloseni 1:21, 3:7), dar trebuie să înțelegem că nu putem spune că am ieșit complet din lumea păcatului până când nu învățăm să urâm păcatul pentru ce poate el să facă (vezi Psalmii 97:10; Amos 5:15).

Recolta sau secerișul care-l strânge omul este o consecință a semănatului, după legea dată de Dumnezeu (vezi Genesa 8:22; Galateni 6:7). După această lege cine își aruncă pâinea pe ape (vezi Eclesiastul 11:1), adică dă și celui care are nevoie din ea, o va găsi din nou. După legea semănatului și a secerișului, am putea spune că Dumnezeu a semănat un Fiu și a cules și încă mai culege fii și fiice (vezi Galateni 4:7). Ajunși prin har la acest rang înalt avem drepturi diferite de cei care sunt doar slujitori

– precum îngerii și prieteni care sunt în alte cete de mântuiți (vezi Psalmii 45:9).

Drepturile pe care le primim odată ce suntem fii și fiice ale Marelui Împărat nu vizează doar veșnicia în viața de dincolo de mormânt, ci și viața trăită pe pământ în care, în lumea spirituală, avem autoritatea de a lega și de a dezlega. „Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer” (Matei 18:18). După cum în armată sunt diferite ranguri, de la soldat la general, și chiar și în mafie sunt ranguri, și în lumea spirituală, atât în lumea întunericului (vezi Efeseni 6:12) cât și în Împărăția Luminii sunt și vor fi ranguri (vezi Daniel 12:3; 1 Corinteni 15:41). Cei care, prin harul lui Dumnezeu, devin parte din Biserica Domnului Isus sunt chemați la mare rang în Împărăția Cerurilor (vezi Psalmii 82:6). Este vorba despre un rang atât de înalt încât apostolul Pavel spune că noi, cei care am primit mântuirea în dar, îi vom judeca pe îngerii (vezi 1 Corinteni 6:3).

În calitate de copii ai lui Dumnezeu suntem învățați și chiar guvernați prin Duhul Sfânt de Cuvântul Tatălui nostru, Sfânta Scriptură. Acest cuvânt sfânt, inspirat de Duhul lui Dumnezeu (vezi 2 Timotei 3:16, 17), acoperă toate situațiile posibile cu care ne-am putea întâlni în viață. Evanghelia lui Dumnezeu (vezi 1 Petru 4:17) are valoare atât de mare încât nu doar că merită să trăiești după ea, ci merită chiar să mori dacă trebuie pentru a susține adevărul ei.

Oamenii care sunt născuți din Dumnezeu și trăiesc pentru El alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu de pe pământ. Deși nu putem spune că în biserici toate merg întotdeauna excelent, din cauza că avem un dușman care vrea

să ne amăgească, la fel ca pe primii oameni (vezi 2 Corinteni 11:3), totuși putem spune că prin Isus Hristos, care ne-a iubit, suntem mai mult decât biruitori. Suntem biruitori când nu ne lăsăm amăgiți de șoapta celui rău și suntem mai mult decât biruitori când, pentru slava lui Dumnezeu, prin vestirea Scripturii, aducem la lumina lui Hristos sufletele celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Cei care, prin pocăință, devin copii ai lui Dumnezeu (vezi Ioan 1:12), la fel ca Domnul Isus, ajung să facă voia lui Dumnezeu Tatăl – întocmai cum Fiul, ascultând de Tatăl, a spus și a făcut ce I-a spus Dumnezeu Tatăl, și a numit ascultarea o mâncare, însă nu pentru trup, ci pentru suflet (vezi Ioan 4:34).

Dumnezeu poate alege ca, în folosul Bisericii, să dea instantaneu din darurile Duhului Sfânt, însă roada cere timp și maturitate în credință, pentru că ea vine prin ascultare și deprindere; ucenicul trebuie să învețe această meserie nouă (vezi Evrei 5:12-14). Faptul că cineva are un dar duhovnicesc nu înseamnă neapărat că este matur în credință, cum vedem în cazul celor din Corint. Semnele maturității apar în noi când firii vechi i se iau drepturile, când Cuvântul lui Dumnezeu locuiește din belșug în noi și stăm la îndemâna lui Dumnezeu, gata pentru orice faptă bună. Maturizarea în credință continuă „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13). De exemplu, faptul că ne supărăm că am fost nedreptățiți sau că nu suntem apreciați îndeajuns este o dovadă că firea noastră veche este foarte sănătoasă.

Oamenii care, prin pocăință, sunt născuți din nou, adică din Dumnezeu, nu pot să rămână neschimbați.

Schimbarea începe dinăuntru spre afară. Un om poate să se alăture unei biserici, dar dacă nu Îl întâlnește, prin pocăință, în mod personal pe Isus cel înviat din morți, el nu se schimbă, pentru că nu are viață în duhul lui. Biblia ne spune: „... Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile” (Coloseni 2:13). „... Cine face binele este din Dumnezeu; cine face răul n-a văzut pe Dumnezeu” (3 Ioan 1:11). Mai simplu, acest cuvânt spune că atunci când faci voia demonilor trebuie să știi că accepți să primești demoni, dar când faci voia lui Dumnezeu și numai voia Lui primești Duhul lui Dumnezeu, care te pune într-o categorie specială de oameni care umblă pe pământ după interesele Împărăției lui Dumnezeu și are ca destinație finală cerul.

Dovada că ești născut din nou este că urăști păcatul și ai o dragoste deosebită pentru sufletele oamenilor (vezi 1 Ioan 5:1-3), având credință în ce a spus Dumnezeu în Scriptură. Poți fi folosit de El ca să aduci ușurare celor apăsați de boli și chiar de puteri necurate. Sunt multe texte care vorbesc despre vindecare și aceasta este unul din felurile în care ni se spune că Dumnezeu vrea să fim sănătoși. Ioan i-a scris lui Gaiu: „Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău” (3 Ioan 1:2).

Ca lucrători împreună cu Dumnezeu, nu mai trăim noi, ci Hristos trăiește în noi (vezi Galateni 2:20); astfel, când interacționăm cu oamenii, suntem ca niște războinici gata de luptă cu puterea întunericului care-i apasă pe oameni. Suntem ca niște luptători care într-o mână ținem sabia Cuvântului lui Dumnezeu (vezi Efeseni 6:17), iar în cealaltă mână, cu gingășie, putem ține un bebeluș pe care-l ocrotim. Pentru cei care cred, Evanghelia este pu-

terea lui Dumnezeu (vezi Romani 1:16); ea îi împuternicește să rostească cuvinte care pun lucrurile în mișcare în favoarea lor, în lumea spirituală și în cea fizică.

Un om foarte bogat l-a primit în audiență pe unul dintre managerii care conduceau o fabrică a lui. Acesta i-a cerut șefului său bani pentru anumite lucrări, dar nu a primit. Apoi a intrat în acel birou fiul aceluia om bogat și a cerut o sumă enorm de mare pentru a face o investiție, iar tatăl lui i-a semnat imediat un cec. Dumnezeu nu este numai Creatorul a tot ce există, dar este și Tatăl nostru, cea mai bogată ființă din univers, cu resurse inepuizabile (vezi Romani 4:17), care își favorizează copiii. Cu îndrăzneala pe care o dă credința trebuie să cerem lucruri mari pentru binele semenilor noștri și al Împărăției lui Dumnezeu. În calitate de copii ai lui Dumnezeu avem privilegiul de a vesti Evanghelia lui Isus Hristos (vezi Marcu 16:16).

La fel ca cei 70 de ucenici trimiși să vindece (vezi Luca 10:1-20) cu mesajul Împărăției, noi trebuie să facem la fel, însoțiți de puterea Duhului Sfânt. Când i-a trimis, Domnul Isus nu le-a spus pe cine să vindece și pe cine să nu vindece, dar știm că, deși nu era niciun pocăit în acea vreme, oamenii au fost vindecați și eliberați de apăsările lor. Cu atât mai mult noi care avem o privire panoramică a planului mântuirii, trebuie să ne obișnuim să cerem vindecarea și eliberarea celor ce suferă, poruncind după nevoie, în Numele lui Isus Hristos: „Trup, fii vindecat! Tumoare, dispare! Cancer, îți poruncesc să pleci!”; singura condiție este ca toate acestea să fie făcute în Numele lui Isus Hristos.

Vindecând prin Isus, care este în noi, deci coordonând aceste lucrări pe care le face puterea lui

Dumnezeu, le spunem celor din jur că Împărăția lui Dumnezeu este reală și că Domnul Isus Hristos este o persoană reală, care are toată puterea în cer și pe pământ. Dumnezeu nu Se uită la fața omului (vezi Romani 2:21; Coloseni 3:25), ci Se uită la măsura credinței prezente în om. Vorbind despre rangul celor mântuiți, Domnul Isus a ales să ne pună pe noi, care formăm Biserica Lui, deasupra unui om sfânt precum Ioan Botezătorul (vezi Matei 11:11). Ioan a anunțat venirea lui Mesia și L-a identificat. Noi nu doar Îl vedem venind – cum L-a văzut Ioan, apoi L-a văzut depărtându-Se – ci noi spunem că El, prin Duhul Sfânt, rămâne în noi (vezi Efeseni 3:17). De la Ioan Botezătorul, pe lângă exemplul lui de ascultare, putem învăța să fim smeriți: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30).

Dacă vrem să vedem mâna Domnului la lucru trebuie să căutăm mereu să ne dăm noi, cu felul nostru de a fi, la o parte, ca El să Se vadă în noi. Duhul Sfânt vrea să ne modeleze după chipul Fiului. Acesta va fi un criteriu important în momentul ridicării Bisericii la cer, de aceea trebuie să nu Îl întristăm pe Duhul Sfânt (vezi Efeseni 4:30), ci să Îl lăsăm să Se manifeste în noi, pentru zidirea noastră, dar și în afară, spre binele celor din jurul nostru. De multe ori religia este în primul rând ceea ce facem și creștin înseamnă în primul rând ceea ce suntem. Știind că păcatul și boala sunt roade ale aceluiași pom din ziua în care a avut loc căderea omului în păcat, este mare nevoie să fim oamenii la care se găsesc răspunsuri atât pentru bolile sufletului cât și pentru bolile trupului. Duhul Sfânt nu a venit doar ca să ne viziteze, ci să rămână în noi, să facă lucrările lui Dumnezeu cu noi și prin noi și să ne conducă în tot adevărul Scripturii. În ființa noastră

există un raport sau o balanță spirituală care spune că pe măsură ce vrem mai mult din Dumnezeu vrem tot mai puțin din noi și invers. Pe măsură ce vrem tot mai mult din lume pentru firea cea veche, vrem tot mai puțin din Dumnezeu, de aceea trebuie să-I cerem mereu să ne arate în ce fel trebuie să murim față de lume (vezi Galateni 6:14).

În special în America, atunci când se descoperă că un medicament pus pe piață are urmări grave pentru trupul pacienților care l-au consumat, se formează o comisie legală condusă de avocați împotriva fabricii care a produs acel medicament. Este un proces de acțiune legală colectivă și printr-o singură petiție se cere despăgubire pentru daunele produse de acel medicament. Această acțiune legală îi unește pe toți cei care au folosit acel medicament. Noi, în calitate de creștini născuți din nou, prin împuternicire de sus, avem dreptul a conduce o astfel de acțiune împotriva lucrării diavolului pentru toți cei care au căzut victimă vicleniei lui. În meritul jertfei Domnului Isus avem dreptul să cerem vindecare și eliberare pentru cei apăsăți de cel rău (vezi Luca 4:18; Faptele apostolilor 10:38).

Fondul de iertare, vindecare și eliberare a fost creat prin moartea Mântuitorului Isus, însă deși acest fond este incomensurabil, foarte puțini oameni se folosesc de el. Accesul la acest fond nu este prin merite, ci prin credință; aceasta, ca o valută cerească, ne deschide tezaurul bogățiilor spirituale. De cele mai multe ori, în majoritatea religiilor create de oameni, omul vrea să-L ajute pe Dumnezeu să mântuiască încercând să-L îmbuneze cu faptele lui bune, care, însă, sunt asemănat în cartea prorocului Isaia cu o haină mânjită (Isaia 64:6) – așa că ele nu satisfac nicio-

dată cerințele lui Dumnezeu. Biblia spune: „Jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului” (Proverbele 15:8). Omul care vrea mântuirea, trebuie să o ceară și să o accepte în condițiile impuse de Dumnezeu – să o primească în dar, în meritul jertfei Domnului Isus (vezi Efeseni 2:8; Romani 6:23; 2 Timotei 1:9; Tit 3:5). În Scriptură avem exemple de oameni care au încercat să-L ajute pe Dumnezeu – Avram, urmând planuri omenești, l-a conceput pe Ismael. De asemenea, avem exemple de oameni care au crezut că Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul nostru pentru a-Și demonstra calitățile – prorocul Ilie a cerut să se toarne găleți de apă pe jertfă, știind că Dumnezeu poate să mistuie jertfa și dacă era udă.

Ca să ne bucurăm de biruință în lupta cu întunericul trebuie să ne aducem aminte și chiar să rostim, uneori, cine suntem în Hristos Isus, pentru că de acest lucru depinde credința noastră plină de îndrăzneală când ne rugăm pentru cei bolnavi. Suntem suflete create de Dumnezeu, care, pentru scurt timp, numit de noi viață pământească, avem un trup pământesc. Ca suflet răscumpărat prin sângele lui Isus Hristos, odată curățiti de vechile noastre păcate, am primit Viața în templul trupului nostru, care înainte nu avea viață spirituală. Dumnezeu, „măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos” (Efeseni 2:5a). „Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5:2).

Ca să ne bucurăm de poziția aleasă la care am fost chemați ca împluterniciți ai lui Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 5:20) și să o folosim, trebuie să nu uităm că, odată ce am primit puterea Duhului Sfânt, deși avem

mereu nevoie să fim reumpluți, la fel ca primii ucenici, ungera Lui rămâne peste noi pentru totdeauna. Din acest motiv templul trupului nostru trebuie păstrat neîntinat de păcat. Apostolul Ioan ne confirmă: „Cât despre voi, ungera pe care a-ți primit-o de la El rămâne în voi” (1 Ioan 2:27). Când ungera Lui este peste noi, spiritual vorbind, demonii nu sunt mai puternici decât noi, ci noi, oamenii în care trăiește Hristos, suntem mai înalți în rang și mai puternici (Luca 10:19). Din păcate, majoritatea oamenilor trăiesc ca și cum ar fi invers. Cât timp ne ferim de păcat – care este singurul lucru de care trebuie să ne fie frică – nu știm ce înseamnă plictiseala sau frica, pentru că avem autoritate peste puterea întunericului și suntem păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință (vezi 1 Petru 1:5).

Noi avem acest rang înalt numai pentru că nouă ni s-a imputat neprihănirea Domnului Isus, iar Lui I S-au imputat, la Golgota, păcatele noastre (vezi 2 Corinteni 5:21; Romani 5:1, 2). Dacă rămânem în această neprihănire, avem la îndemâna noastră arme spirituale de atac și de apărare (vezi 2 Corinteni 6:7). În marina americană, când un ofițer pășește pe puntea unei nave, toți marinarii sar în poziție de salut; la fel trebuie să fie și când un copil al lui Dumnezeu merge la luptă împotriva diferitelor duhurilor care chinuiesc oamenii.

O biserică ce urmează credința apostolică trebuie să fie învățată să acționeze în vorbe și în fapte cu autoritate – și nu ca suflete care nu știu unde să se ascundă de frică atunci când văd o manifestare dubioasă. Vindecarea bolnavilor este un act de război, de agresiune împotriva împărăției întunericului, este un semn stabilit și promis de Dumnezeu care îi însoțește pe oamenii care cred ce a

spus El (vezi Marcu 16:18). Odată înfiați (vezi Efeseni 1:5), avem drepturi de moștenitori și suntem împuterniciți să ducem la îndeplinire voia lui Dumnezeu pe pământ – care este mântuirea oamenilor, vindecarea și eliberarea lor (vezi Faptele apostolilor 17:29).

Chiar dacă ești doar un soldat, pentru că ești de partea lui Isus Hristos, biruitorul, cât timp te păstrezi neîntinat ai autoritatea promisă de Domnul Isus (vezi Luca 10:19; Marcu 3:15, 6:7; Luca 9:1) și este bine ca această autoritate să fie menționată în rugăciunea pe care o faci împotriva puterii întunericului (vezi Luca 10:19). Noi, creștinii, în afară de a porunci bolii sau duhurilor să plece, nu trebuie să avem niciun fel de discuții cu duhurile întunericului. Secretul biruinței în astfel de lupte este să nu ne vedem noi la luptă, ci să fie Domnul Isus la luptă. Jertfa Domnului Isus este o sursă de iertare și vindecare pe care nimeni nu o poate epuiza și trebuie să fim conștienți că în afară de meritul jertfei Lui nu există alt plan de salvare – planul B.

Suntem suflete îmbrăcate pentru o vreme într-un trup făcut să ni se potrivească exact și să cuprindă sufletul nostru și duhul nostru. Acest trup vremelnic trebuie tratat ca un rob bun (vezi Eclesiastul 10:7). El este supus legii semănatului și a seceratului. Dacă abuzăm de el este foarte posibil că se va îmbolnăvi. Prețuind mai mult sufletul, trebuie, totuși, să ținem seama de limitele noastre trupеști și, dorind să folosim acest trup pentru a aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu, să îi purtăm de grijă, ferindu-l de excese. Cine suntem noi, în calitate de copii ai lui Dumnezeu? Copiii lui Dumnezeu sunt suflete mântuite prin meritul jertfei Domnului Isus care, prin credință (vezi Romani 1:17) își trăiesc viața pe pământ reprezen-

tând o altă viață și prezență – cea a Domnului Isus Hristos. Sunt suflete iertate, îmbrăcate în neprihănirea care se capătă prin credință (vezi Romani 5:1, 2) care se dedică să vestească și să mărească Împărăția lui Dumnezeu. Cine suntem în Hristos? Am încercat să arăt că noi, ca suflete mântuite prin jertfa Domnului Isus Hristos, suntem ființe care trăim veșnic la nivelul sufletului, ființe care avem mare preț în ochii Tatălui nostru ceresc.

Dacă cineva vrea să-mi producă durere și nu îmi poate face asta în mod direct, va face sau va spune ceva rău despre familia mea. Satana face la fel atacând copiii lui Dumnezeu (vezi Ioan 10:10). El ne oferă oportunitatea de a ne dovedi loialitatea față de Dumnezeu. Unul dintre domeniile atacate de cel rău este identitatea creștinilor. El face asta cu scopul de a nu-i lăsa să se bucure de drepturile pe care le au.

Prin opiniile oamenilor și chiar prin cultura lumii care ne înjosește, uneori, ca și creștinii, prin boală și pagube, prin sentimentul de vinovăție chiar și pentru păcatul mărturisit, încearcă să ne împiedice să trăim la înălțimea chemării noastre de copii ai lui Dumnezeu, ca să nu știm și nici să nu îndrăznim să ne folosim autoritatea împotriva împărăției întunericului. Ca să putem trăi o viață din belșug, cum ni s-a promis, trebuie să știm cine suntem, la fel cum copilul unui împărat crește privilegiat nu pentru că are abilități superioare altora, ci pentru că moștenește drepturile respective. Satana, într-un fel sau în altul, atacă identitatea noastră de copii ai lui Dumnezeu spunându-ne că nu merităm, că nu suntem importanți, că nu contează ce facem sau ce dorim noi. Dacă vrem să facem ceva pentru Dumnezeu, el ne va spune că nu vom reuși să facem cum trebuie lucrul respectiv, că nu putem

face nimic de valoare, uneori va spune că nu putem fi iertați, că ar trebui să stăm retrași în rușine – și toate acestea ca să nu îi facem lui daune și să nu Îi aducem câștig și bucurie lui Dumnezeu. Dacă reușește să planteze una dintre aceste idei, va căuta să ne facă să repetăm în gânduri acea neputință – așa încât nici să nu mai îndrăznim să spunem: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13).

Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, care ne spune că odată născuți din nou suntem din Dumnezeu (vezi 1 Ioan 5:19) și versete ca acestea trebuie ținute la îndemână ca arme de apărare (vezi 1 Ioan 3:2, 4:6, 5:20). Noi avem cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu în lumina pe care o dă Duhul Sfânt, așa că prin Isus Hristos Îl cunoaștem pe Dumnezeu Tatăl (vezi Ioan 14:9), dar trebuie remarcat că nu ne putem cunoaște adevărata identitate decât prin Isus Hristos; prin El cunoaștem ce înseamnă viață și moarte. Numele de creștin apare foarte puțin în Scriptură, dar expresiile „în Hristos”, „pentru Hristos”, „ai lui Hristos” apar în Noul Testament de peste 100 de ori, ca noi, cunoscându-ne identitatea, să ne trăim viața pe pământ ca copii ai lui Dumnezeu atingând un potențial maxim, după planul Lui special pentru noi.

Cine suntem? Odată mântuiți, ne spune foarte clar apostolul Petru: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2:9-10). În lumea de astăzi sunt mulți hoți de identitate care compromit identitatea pe care au

furat-o și o folosesc pentru a obține bani; dar cea mai mare hoție de identitate este aceea de care se face vinovat Satana. Noi trebuie să veghem asupra gândurilor noastre; la nivelul gândurilor iau naștere lucrurile bune și lucrurile rele (vezi Proverbele 4:23; Matei 15:19). Când înțelegem cine suntem în Hristos Isus, a fi acceptați sau respinși, marginalizați sau chiar disprețuiți și batjocoriți de oameni contează foarte puțin pentru că noi privim la lucrurile și la situațiile pământești din perspectiva veșniciei.

Dacă situațiile vieții ți-au furat identitatea, este nevoie să mergi înaintea Tatălui ceresc, care poate restaura identitatea sufletului. În meritul jertfei Domnului Isus, El vindecă rănile pricinuite de oameni răi și de gândurile trimise de cel rău împotriva noastră ca niște săgeți arzătoare. Biblia ne învață: „Pe deasupra tuturor lucrurilor, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău” (Efeseni 6:16).

Noi trebuie să ajungem să ne vedem cum ne vede Dumnezeu Tatăl prin Fiul; așa vom trăi biruitori spre slava Împăratului; păstrându-ne nepătați, nu trebuie să ne temem de puterea întunericului. „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere care ne face să strigăm: «Ava!, adică: Tată!»” (Romani 8:15). În Hristos Isus suntem fii și fiice de Împărat, suntem lucrători împreună cu El, suntem ambasadori, martori ai învierii Lui, templul Lui, vasul Lui de care Se poate folosi oricând vrea El. Suntem posesia lui Dumnezeu, suntem lucrarea mâinilor Lui, prietenii Lui, suntem Biserica și Mireasa Lui. Suntem un instrument de care El Se poate folosi, suntem aleșii Lui, preaiubiții Lui, suntem cei care am primit misiunea de a vesti împăcarea. Suntem o faptură nouă care prin credință și rugăciune

avem acces sau intrare liberă înaintea tronului lui Dumnezeu, suntem cei iubiți cu o iubire veșnică, păstrați în căușul palmei Lui. Suntem cei împotriva cărora nu mai este condamnare și, păziți fiind de puterea lui Dumnezeu, suntem o lumină care luminează în întuneric, suntem cap, și nu coadă, suntem sarea pământului, o cetate văzută de toți, zidită pe o stâncă. Suntem oile Lui, cetățeni ai cerului ascunși cu Hristos în Dumnezeu, suntem cei născuți din nou vindecați prin rănile Lui și iertați prin sângele Mielului lui Dumnezeu. Suntem posesorii unei case pregătite pentru noi în ceruri; noi ne strângem comori unde nu pot fi furate și unde inflația nu le atinge. Suntem capabili să călcăm peste șerpi, avem împuternicirea de a mărturisi prinșilor de război vestea bună a mântuirii. Avem gândul lui Hristos, ne rugăm și biruim pe cel viclean, suntem cei iubiți de Dumnezeu și Îl iubim pe Dumnezeu și pe semenii noștri.

Noi atingem aceste stări de har doar prin meritul jertfei Domnului Isus – fără de care nu am avea parte de har, și nu ni s-ar potrivi niciuna dintre aceste stări binecuvântate amintite mai sus. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o” (Romani 6:17). Odată ce ne cunoaștem identitatea în Hristos Isus trebuie nu să stăm, ci, prețuind-o și păstrând-o necompromisă, ca pe o mare comoară, să acționăm în acea capacitate, ca să creștem în omul dinăuntru și Împărăția lui Dumnezeu să biruiască porțile Locuinței morților (vezi Matei 16:18).

IMPORTANȚA CREDINȚEI

Dorința lui Dumnezeu este să lucreze și astăzi cu vindecări miraculoase, pentru că El iubeste sufletele oamenilor și pentru că vrea ca mai mulți oameni, văzând aceste minuni, să spună că într-adevăr există Dumnezeu și să se pocăiască, făcând legământ cu Dumnezeu. Credința este ingredientul necesar nu numai ca să fim mântuiți, ci și ca să putem vedea vindecări. „Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6). Englezul Smith Wigglesworth, care în urmă cu aproape o sută de ani a înviat în total 21 de oameni, susținea că credința este atât de importantă încât a spus: „Prefer să mor crezând decât să trăiesc cu îndoieli”.

Cât de siguri trebuie să fim pe cuvântul lui Dumnezeu, care le-a spus ucenicilor: „Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8)! Credința care vede minuni trebuie să fie la fel de sigură cum suntem noi că știm cum ne cheamă. Oricine ar încerca să ne convingă că ne cheamă altfel decât cum scrie în buletin sau în pașaport nu ar avea nicio șansă de a ne convinge. Cu aceeași convingere trebuie să credem ce este

scris în Cuvântul Scripturii. Credința adevărată este credința care îndrăznește să creadă ceva ce poate este imposibil. În mod natural, ea trebuie să fie înrădăcinată, cum spune apostolul Pavel în Coloseni 2:7, în învățătura Scripturii, care spune ce a decretat Dumnezeu cu privire la ceva anume. Când avem o astfel de credință investim în Împărăția lui Dumnezeu și această credință, care este demonstrată și prin generozitate, ne face să semănăm cu Tatăl nostru cel ceresc. Acest fel de investiție, care promite că este profitabilă, ne leagă inima de cer și mai mult (vezi Luca 14:14). În prezent, dacă nu avem bani investiți în acțiunile unei companii renumite, nu avem interes pentru ce se întâmplă cu această companie; dar dacă am avea câteva mii de acțiuni, probabil că am verifica mereu cum merg lucrurile cu această companie.

Spiritual vorbind, prin credință ne investim viața și tot ce avem în Împărăția lui Dumnezeu, știind că cel care promite răsplată trăiește veșnic și nu poate să mintă. Pavel a fost slujitor al lui Dumnezeu „în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu, care nu poate să mintă” (Tit 1:2). Credința în acest Dumnezeu veșnic, a cărui Împărăție nu trece de la unul la altul, ne face să investim cu încredere și în acest fel inima noastră devine mai legată de cer. Isus Însuși ne spune „...unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21). O astfel de credință ne face să „plecăm” (vezi Evrei 11:8) la locul și la slujba unde Dumnezeu ne trimite – așa cum Avraam „a plecat” la un drum necunoscut când Dumnezeu i-a spus să facă asta. Trebuie să recunoaștem că tot ce face Dumnezeu bun în viața noastră, de la mântuire și până la minuni, este prin credință – pentru că cel care nu crede nu poate fi mântuit (vezi Evrei 11:6).

Când credința noastră crește spre maturitate produce o unitate sfântă între credincioși, o părtășie care ne unește ca într-o familie care lucrează pentru același scop și avem aceeași destinație veșnică. Credința în Dumnezeu nu este ancorată în emoțiile schimbătoare ale minții omului, ci în ceea ce a spus Dumnezeu. Așa cum mergem la un magazin și cumpărăm ce avem nevoie în măsura în care avem bani, putem intra în cămărilor Tatălui nostru ceresc cu credință și, ca cu o valută cerească, putem cumpăra ce vrem (Ioan 13:14, 15:7, 15, 16, 16:23).

Credința matură nu doarme, ci este tot timpul trează și mereu activă. Ea înțelege că prin voia bună a lui Dumnezeu suntem chemați în orice moment să fim agenți ai vindecării celor bolnavi – vindecare pentru care a plătit Domnul Isus. Când o persoană vorbește despre vindecarea care este posibilă prin credință, de multe ori omului religios i se pare că o astfel de vorbire este arogantă, când, de fapt, este încredere pură în ce a spus Dumnezeu. Drep-tul de a cere vindecare nu este doar al celor puși în slujbe, ci al tuturor celor care cred Cuvântul lui Dumnezeu. „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; ... își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 16:17, 18).

Cu trecerea timpului, oamenii au început să creadă că aceste lucruri, menite a fi un semn, sunt o răsplată pentru anumite persoane. Aceste minuni sunt semne pe care le fac cei care cred, cei care au în ei Duhul lui Dumnezeu. La fel cum legea gravitației este biruită de legea aerodinamicii, și avioanele uriașe se ridică spre cer în timp ce merele cad din copac, credința în ce a spus Dumnezeu are legi care biruie legile pământului. Postul și rugăciunea ne

pregătesc, ne fac mai sensibili la realitatea lumii spirituale, răstignesc firea cea veche; dar ele, deși sunt bune și necesare, nu vindecă boala, ci Domnul Isus o vindecă.

Oamenii care cred aceste promisiuni făcute de Domnul Isus au sufletul flămând după neprihănire, care a învățat să urască păcatul, dar sunt dornice să vadă oamenii vindecați pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie proslăvit. Prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu avem dreptul de a cere vindecare peste trupul bolnav; când credința este prezentă acest drept este însoțit de o putere, astfel că omul care crede poate cere și primi chiar și vindecarea celui care nu crede. La John Lake a venit un om pentru rugăciune, dar i-a spus că nu are credință. „Nu-i nimic, am eu destulă și pentru tine“, a spus John și Dumnezeu l-a vindecat pe moment, printr-o rugăciune scurtă, iar bolnavul a ieșit din biroul lui fără cârje. Hank, calul lui John Wesley, nu a avut deloc credință când a căzut, epuizat, la pământ, dar rugăciunea făcută cu credință l-a însănătoșit imediat pe deplin.

Lazăr nu a avut credință ca să fie înviat, dar la cuvântul Domnului Isus a ieșit viu din mormânt. În cazul robului bolnav al slujbașului împărațesc (vezi Matei 8:10) nu a avut credință robul, ci acel roman, sutaș în oastea romană, străin de legile Torei, dar încrezător în puterea și în autoritatea Domnului Isus. Sutașul, la fel ca femeia canaanită (vezi Matei 15:27), avea un nivel de credință superior celor mai mulți dintre creștinii de astăzi. Sutașul a crezut că este destul ca Domnul Isus să spună un cuvânt ca robul lui să fie vindecat (vezi Matei 8:8).

Credința în ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său dezvoltă o atitudine care nu doar că te întărește atât de mult încât devii gata să suferi, să pierzi sau chiar să mori

pentru Hristos – cum sunt mulți creștini astăzi în țările islamice – ci te face să ai credință nu doar pentru un mare bine în viitor, ci și pentru unul în prezent, precum cel de a cere vindecare pentru cel bolnav (vezi Luca 13:12). Credința prin care se ajunge la mântuire și apoi merge crescând (vezi 2 Tesaloniceni 1:3) are așa de mare valoare înaintea lui Dumnezeu încât Domnul Isus a spus nu numai că din inima celui care crede în El vor curge râuri de apă vie (vezi Ioan 7:38), ci, ca să-i arate importanța, a spus că o credință cât o sămânță de muștar poate muta un munte (vezi Luca 17:6; Matei 21:21). Celui care crede Dumnezeu nu îi va refuza ceea ce El i-a promis.

De la depresie, dureri de cap, traume emoționale și până la cancer de gradul IV, Dumnezeu vindecă și astăzi, când găsește credință, pentru că în rănile Domnului Isus am fost tămăduiți. Chiar și atunci când un om își pierde voința de a trăi și nici doctorii nu îl mai pot ajuta, Dumnezeu este acela care poate vindeca și această boală și orice altă afecțiune a minții, pentru că „ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră“ (1 Ioan 5:4). În măsura în care picioarele credinței noastre ne pot susține și ne pot purta, primim putere și acces la tronul harului lui Dumnezeu, care este sursa a tot ce avem bun. Credința vine în sufletul nostru ca dar de la Dumnezeu; ea vine în noi prin Cuvântul Scripturii și crește prin experiențele noastre și ale altora care au biruit în lupta cu întunericul (vezi Romani 10:17; Efeseni 2:8).

Credința ta se va dovedi mică sau mare după felul în care te dai sau nu te dai bătut în lupta în rugăciune pentru lucrurile după voia Domnului pe care le ceri. Dacă te dai bătut trebuie să admiți că ești mai slab decât problema în fața căreia te-ai dat bătut – cum ar fi o boală. Credința care

vede minuni este cea care crede ce a spus Dumnezeu cu privire la ea și la vindecări și ignoră restul. Drumul credinței este ca o autostradă, care are din când în când ieșiri. Omul care merge pe acest drum se poate aștepta să audă glasul celui rău, care îi spune să iasă de pe autostradă când are ocazia, că nu merită să fie ascultat sau că este prea târziu pentru acel bolnav. Cel rău nu vrea ca omul să ajungă la ținta dorită – care este, în cazul nostru, vindecarea bolnavului.

Lucrarea de vindecare și eliberare are la bază credința în puterea lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 2:5) și nicidecum în meritele noastre –fapte bune, post și veghe în rugăciune. Când ai ceva în fața ta, nu ai nevoie de credință; credința, chiar dacă ar ști că are oportunitatea să greșească, îndrăznește și se ridică dincolo de ce pot vedea ochii și de rațiune, privind la lumea spirituală, unde lucrurile sunt veșnice. Apostolul Pavel afirmă: „noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Corinteni 4:18).

Dumnezeu veghează asupra noastră și Se bucură de oamenii care, crezând în ce a spus El, luptă împotriva puterii întunericului. „Dumnezeu Se uită de la înălțimea cerurilor peste fii oamenilor, ca să vadă dacă este cineva care să fie priceput și să caute pe Dumnezeu” (Psalmii 53:2). Cei locuiți de Duhul lui Dumnezeu, care L-a înviat pe Isus Hristos din morți (vezi Romani 8:11), dând lui Dumnezeu ce au, așa cum David a dat lui Dumnezeu praștia pe care o avea, se pun la dispoziția Lui. Punându-și mâinile peste bolnavi sau doar rugându-se în dreptul lor, ei știu că pot cere și primi vindecarea celui bolnav sau eliberarea celui apăsător de puterea întunericului.

Credința nu se uită și nici nu numără nereușitele, ci se uită la rezultatul pe care-l dorește și nu se clintește până când nu apare acel rezultat. Oamenii care au o astfel de credință ajung să fie cunoscuți nu doar de vecini și de prieteni, ci și în lumea întunericului, cu o reputație de temut, ca cineva cu putere peste ea (vezi Luca 10:19). Când a fost îngropat Lester Summerall, un om prin care Dumnezeu a vindecat mii și mii de oameni și a chemat la mântuire mulțimi de oameni, pe mormântul lui, la cererea lui, a fost pusă inscripția: „Aici a fost pus trupul unui om al credinței”.

Credința apare în suflet la vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, dar ea trebuie să meargă mereu crescând, ca cea a fraților din Tesalonic (vezi 2 Tesaloniceni 1:3) și poate crește până când noi ajungem la o stare de desăvârșire a credinței noastre (vezi Evrei 12:2). „... Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!” (Marcu 9:23). Oamenii care trăiesc o viață spirituală din belșug sunt suflete care, sfințite de sângele Domnului Isus, de cuvântul Scripturii și de Duhul Sfânt, păstrează această stare de neprihănire fără să se mândrească cu ea. Ei înțeleg că neprihănirea nu este meritul lor și veghează să rămână nepătați înaintea Domnului în fapte și în gânduri. Ei știu că atunci când un om nu veghează și se mânjește cu vreun păcat, poate fi prins nepregătit în momentul când Dumnezeu va dori să Se folosească de el ca vas curat.

Când realitatea mântuirii se așează în sufletul celui mântuit, mentalitatea de biruit este abandonată și înlocuită cu credință în cuvântul celui care nu Se schimbă (vezi Evrei 13:8) pentru că atunci când Isus apare într-un suflet, apare și credința. Pentru sufletul credincios Biblia este un document oficial dat de Dumnezeu, care arată

cum a fost eliberat din împărăția întunericului (vezi Coloseni 1:13). Ea ne arată cu ce trebuie să ne ocupăm pe pământ înainte de a intra în drepturi depline de moștenitori. Privind la textul din Faptele apostolilor 3, unde apostolul Petru l-a vindecat pe slăbănogul de la poarta Templului vedem că apostolul Petru îi spune bolnavului că îi dă ce are; el avea o credință fermă într-un Dumnezeu adevărat care face minuni.

Dacă parafrazăm puțin situația femeii care l-a cerut Domnului Isus vindecare pentru fiica ei, putem spune că prima dată Domnul Isus a refuzat cererea ei, dar credința femeii, unită cu dragostea pentru copilul ei, a făcut-o să spună: „Nu accept!” și, deși umilită, a găsit o cale de a-și menține cererea înaintea celui care putea să-i vindece fiica. Credința ei a schimbat totul. Privind la exemplul ei, noi care prea repede spunem: „Nu se poate!” sau credem când ni se spune: „Este imposibil!”, trebuie să nu acceptăm niciun refuz la o situație în care cerem un lucru bun – precum eliberarea sau vindecarea cuiva.

Orice ne este promis prin legământul cel nou în cuvântul Noului Testament este al nostru când credem și nu ne îndoim. Dacă nu primim imediat lucrul bun pe care-l cerem, nu înseamnă că nu este voia lui Dumnezeu; dar uneori se cere insistență cu credință pentru că primul răspuns al duhurilor este împotrivirea.

Un tată și-a adus copilul posedat de duhuri la ucenicii Domnului Isus, iar ei, cu bunăvoință, au încercat să-l elibereze; însă nu au reușit din pricina puținii lor credințe (vezi Matei 17:16-20; Marcu 9:18). Când ajungem și noi la un punct de stagnare în credința noastră, nu înseamnă că începem de la început. Puterea întunericului a fost deja clătinată prima dată când am folosit Numele

Domnului Isus contra ei, de aceea trebuie să continuăm până la biruință.

Credința adevărată ne așează în promisiunile lui Dumnezeu și lucrează înfăptuirea voii Lui – care este mântuire, vindecare și eliberare. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). Avem nevoie de credință în Dumnezeu și în ce a spus El – și nu în credința noastră sau în puterea noastră. În iad nu există îndoială cu privire la cine este Dumnezeu și nici cu privire la puterea Cuvântului lui Dumnezeu; dar puterile întunericului ar vrea ca noi să nu ne cunoaștem drepturile și să ne îndoim de cuvântul lui Dumnezeu. Adam, la început, a avut autoritate în lume; dar noi, care în Isus Hristos, prin credință, suntem socotiți neprihăniți, proslăviți (vezi Romani 8:17, 30) și făcuți moștenitori, avem autoritate asupra bolii și a duhurilor întunericului.

Spurgeon avea o casă a milei în care întreținea oameni săraci. Într-una din vizitele sale acolo, a văzut pe perete, lângă un pat, o hârtie în ramă. Femeia în vârstă căreia îi aparținea acea hârtie a spus că este de la fiul ei; cercetând mai îndeaproape hârtia, Spurgeon a descoperit că este un cec foarte valoros. I-a spus femeii că este foarte bogată, deși ea nu știe, și că nu are nevoie să stea în acel loc, ci poate locui în deplin confort. Povestea acelei femei se aseamănă cu poveste creștinilor de astăzi care trăiesc cu frică de întuneric în loc să acționeze cu credință și autoritate împotriva oricărei apăsări demonice.

Pe vremuri, între oameni, nu cu bani sau cu cecuri, ci prin negocieri, se făceau multe târguri de bună credință, fiind asigurate prin cuvântul dat și printr-o strângere de mână. În Scriptură avem nu doar pretențiile lui

Dumnezeu de la noi, ci și promisiunile lui Dumnezeu, în care nu este umbră de schimbare (vezi Iacov 1:17). Lui nu Îi pare rău vreodată că ne-a făgăduit prea mult, de aceea trebuie să-L credem pe cuvânt (vezi Romani 11:29). În acest fel, prin Cuvânt, celui care cere cu credință vindecare (vezi Matei 7:7) i s-a promis că o va primi.

În Vechiul Testament, nouă, oamenilor, ni s-a promis că vom fi vindecați (vezi Isaia 53:4). După ce Domnul Isus a plătit pentru vindecare, ne-a spus prin Cuvânt că am fost vindecați (vezi 1 Petru 2:24). Credința poate lua și un aspect care, la un moment dat, prezintă un pericol pentru sufletul omului. Credința este atât de prețioasă înaintea lui Dumnezeu încât lucrează chiar și când lipsește dragostea deplină; dar fără dragoste fapta este lipsită de o răsplată de la Dumnezeu.

Am auzit despre oameni care au spus că nu se roagă pentru bolnavi dacă nu se prezintă cu o anumită sumă de bani, sub pretextul că așa își dovedește bolnavul credința. Astfel de oameni, care poate au început bine, dar, orbiți de succes, au urmat căi rătăcitoare, sunt doar niște schele care vor fi înlăturate. Așa se explică de ce unii care vor fi făcut minuni, vor fi respinși de Dumnezeu: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»” (Matei 7:22, 23).

Autoritatea pe care o primim prin credință, care este mai mare decât cea a vrăjmașului, este și o responsabilitate de care dăm socoteală la fel ca și de un talant încredințat nouă. Credința este cea care ne motivează să

începem să facem o lucrare pentru slava lui Dumnezeu și tot prin credință putem vedea felul în care vrem ca acea lucrare să ajungă la bun sfârșit. „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4).

Majoritatea credincioșilor nu au probleme în a vedea aceste două zone – începutul, când inițiază, plini de zel, lucrarea, și sfârșitul dorit, văzut prin credință; dar aceiași oameni, care pornesc la o lucrare cu dedicare și entuziasm încep să aibă dificultăți în a-și menține credința în perioada dintre început și sfârșitul dorit. Între acest început năvalnic și biruința de la sfârșit apare, de obicei, o zonă de confruntare cu puterea întunericului și cu necredința și trebuie să știm că aceste faze sunt îngăduite și chiar trebuie așteptate. Odată biruite aceste faze de mijloc, credința noastră testată devine mai puternică. „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi” (1 Petru 4:12).

Credința matură nu se mai miră de opoziție, ci chiar o așteaptă; dar la această credință matură se ajunge trăind o viață de biruință. Biruința nu înseamnă să câștigi o mare sumă de bani sau să primești o mare promovare la serviciu, ci a merge din biruință în biruință înseamnă a trece de la o luptă în care ai biruit la o altă luptă cu întunericul și să biruiești. După ce credinciosul pornește cu pasiune și dedicare, ajunge la mijlocul drumului, unde întâlnește furtuna, când parcă aude voci descurajatoare care îi spun că ar fi bine și normal să se dea bătut, cum au făcut și alții înaintea lui. De multe ori Dumnezeu ne spune începutul și sfârșitul unei lucrări, dar alege să nu ne spună partea de mijloc – când credința noastră va trebui să fie încercată.

Mariei i s-a spus că i s-a făcut trecere și că a fost aleasă să Îl aducă în lume pe Domnul Isus; acesta a fost începutul. Apoi i s-a spus sfârșitul: că Domnului Isus Îi va fi dat scaunul de domnie al lui David și Împărăția Lui nu va avea sfârșit. Însă nu i s-a spus că va ajunge aproape să-l piardă pe Iosif, că va trebui să fugă și să se ascundă din calea lui Irod în Egipt și nici nu i s-a spus felul în care fiul ei avea să moară, pus între cei păcătoși.

Maria a avut cunoștințe privind începutul și sfârșitul lucrării, dar pentru partea din mijloc, nădăjduind în Dumnezeu, a trebuit să creadă că lucrarea va ajunge la bun sfârșit. Ea a văzut cu ochii ei acest sfârșit după învierea Domnului Isus. Lui Iosif, fiul lui Iacov și al Rahelei, care se bucura în mod deosebit de dragostea tatălui său, Iacov, Dumnezeu i-a arătat prin vise că va avea un viitor și un sfârșit deosebit de frumos. Dar Dumnezeu nu i-a arătat atunci că avea să fie vândut ca sclav de către frații lui și nici că avea să fie învinuit pe nedrept și aruncat în temniță. Pentru partea de mijloc a trebuit să creadă că va ajunge la sfârșitul promis de Dumnezeu.

Lui David, când a fost uns împărat de către Samuel, i s-a spus că a fost ales să fie împărat, dar nu i s-a spus că va trebui să lupte cu Goliat; dar știind și crezând ce a spus Dumnezeu, a îndrăznit să lupte cu uriașul, mai mult decât crezând – știind că nu va fi omorât. Când a fost uns împărat, lui David nu i s-a spus că va trebui să fugă din calea lui Saul, care căuta să-l omoare, ci, așa cum arată și psalmii pe care i-a scris (vezi Psalmii 16:1, 25:2, 26:1, 44:6), pentru partea de mijloc, adică înainte de a ajunge împărat, a trebuit să se încreadă în Dumnezeu.

Există un motiv pentru care Dumnezeu nu ne spune partea de mijloc, dintre începutul luptei sau al

proiectului și biruința finală. El, la fel ca și cu orbul vindecat la Betsaida (vezi Marcu 8:22-25), pe care l-a atins de două ori, ca să-i crească credința înainte de vindecarea totală, vrea ca noi să intrăm într-o luptă în care putem să dovedim că avem credință sau să ne dăm bătăuți. Când Moise, trimis de Dumnezeu, a transformat toiagul în șarpe, poporul l-a crezut că are puterea să-i ducă în Țara promisă. Dar Dumnezeu nu le-a spus despre perioada de mijloc a drumului, despre vremea când aveau să fie încercați – deși le-a purtat de grijă, dându-le mâncare și apă, vindecându-i și păstrându-le hainele și încălțăminte intacte.

Odată ce suntem convinși că lucrarea la care am pornit este după voia Domnului, trebuie să ne așteptăm ca și noi să trecem, uneori, prin această perioadă de mijloc, când credința în ceea ce a spus Dumnezeu trebuie să biruiască în viața noastră. Acest fel de încercare a credinței „de la mijloc”, cum o numesc eu, poate fi observată de multe ori și atunci când ne rugăm pentru cei bolnavi sau apăsați de puterea întunericului. Credința îi face pe mulți lucrători ai lui Dumnezeu să pornească cu zel și dragoste pentru oameni în astfel de lucrări. Prin credința ei văd rezultatul dorit, dar între început și bun sfârșit, uneori, credința trebuie să reziste perioadei de mijloc – când boala și duhurile par să spună că nici nu au de gând să plece.

Este de la sine înțeles că credința care nu rezistă acestei „perioade de mijloc” nu ajunge să vadă sfârșitul în care a crezut la început. Cea care aduce biruința este credința. „De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui și să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate și orice lucrare izvorâtă din credință” (2 Tesaloniceni 1:11).

Dacă văduva din pilda rostită de Domnul Isus în Luca 18 a avut credință într-o rezolvare favorabilă, continuând să insiste în fața unui judecător nedrept până când i s-a făcut dreptate, trecând astfel de perioada descu-rajatoare „de mijloc”, înseamnă că și noi putem trece de aceasta perioadă când cerem și așteptăm răspuns pentru a ieși biruitori. „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui care strigă zi și nopți către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:7, 8). Cunoscând acest adevăr al Scripturii trebuie să avem îndrăzneala să ne punem mâinile peste bolnavi și să cerem vindecarea sau eliberarea lor în autoritatea care o avem în calitate de copii ai lui Dumnezeu. „Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el” (Evrei 10:38). Acest verset ne spune că Dumnezeu nu găsește plăcere în omul care cedează și se dă bătut la mijloc de drum, între începutul unei lucrări și rezultatul dorit.

Credința care vede lucrarea începută și terminată și rezistă în perioada dintre aceste două stări se bucură de o viață spirituală din belșug. „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl; și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14:12, 13). Viața trăită prin credință (Romani 1:17; Galateni 3:11) este o viață trăită din belșug care trece de rutină și obicei și îndrăznește să aibă mari așteptări de la Dumnezeu în legătură cu lucrările mari pe care El a promis că le vor face cei care cred în El și cer lucruri mari de la Dumnezeu în Numele Domnului Isus.

Credința care vede minuni este credința care pe bază Cuvântul lui Dumnezeu, ia decizia de a ieși din zona de confort în care nu trebuie să facă nimic și în care nu trebuie să riște a părea ridicol uneori din dragoste pentru semenii și pentru Dumnezeu. Privind la credința lui Avraam, care s-a evidențiat ca un tată al celor care Îl cred pe Dumnezeu, putem spune că ea a fost ascultă și onorată de Dumnezeu (vezi Evrei 11:8). Noe, de asemenea, a avertizat în legătură cu lucruri care păreau imposibile în acea vreme; el a crezut și a ascultat de Dumnezeu, construind o corabie (vezi Evrei 11:7). Ambii au fost siguri că ieșirea din normal sau din rutină a fost în ascultare de Dumnezeu. Al doilea lucru pe care îl putem spune despre credință privind la acești doi oameni este că ea este gata să aștepte până vede biruința (vezi Evrei 11:8).

Uneori partea în care trebuie să așteptăm până vedem împlinindu-se ce ni s-a promis este partea cea mai dificilă. Este partea pe care am numit-o „partea de mijloc” – timpul scurs între promisiune și împlinirea ei. Avraam a trebuit să aștepte 25 de ani și Iosif a așteptat 13 ani până a văzut împlinindu-se ce i s-a promis. Un alt lucru pe care îl putem observa în credința lui Avraam este că credința merge înainte cu câtă informație are, pentru că Avraam „a ascultat și a plecat fără să știe unde merge” (Evrei 11:8).

Privind la aceste aspecte ale credinței putem să spunem că omul care vrea întotdeauna rezolvare imediată fără să fie dispus să aștepte, după planul lui Dumnezeu, și vrea să aibă toate informațiile despre cum va lucra Dumnezeu nu are felul de credință care să vadă minuni făcute de Dumnezeu. Încă un lucru pe care îl putem observa în manifestarea credinței lui Avraam este că pentru a primi ce i-a fost promis a fost gata să părăsească confor-

tul și rudele și cunoștințele din Ur și să locuiască într-un cort (vezi Evrei 11:9). Din nou, cei care pun prea mare preț pe confort, pe predictibilitate și pe siguranța că lucrurile vor decurge cum cred ei nu ajung să vadă minunile făcute de Dumnezeu. Ca să umbli pe apă, cum a umblat și apostolul Petru este nevoie să ieși din barcă și să-ți asumi un risc care pare a fi mare sau mic, după măsura credinței pe care o ai.

Un alt lucru pe care îl vedem în viața de credință a lui Avraam este că credința crede în supranaturalul mântuit de puterea lui Dumnezeu. O credință atât de mare te motivează și te convinge să faci ceva ce știi că nu se poate în mod natural sau normal – așa cum a fost cazul Sarei, care a născut un fiu la bătrânețe. Ceva ce crezi că poți face singur, fără un ajutor deosebit de la Dumnezeu, nu este ceva ce caracterizează credința care vede minuni și vede supranaturalul posibil. Credința care îndrăznește să creadă supranaturalul făcut posibil de puterea lui Dumnezeu este cheia care duce la o viață trăită din belșug în care vezi minunile lui Dumnezeu. Credința care trăiește și vede dincolo de materie nu este un sentiment personal – pentru că uneori credința te împinge să acționezi, să ceri și să proclami împotriva a ceea ce simți.

Credința nu înseamnă a face un târg cu Dumnezeu și să spui: „Dacă mă ascuți la aceasta voi face cutare lucru“. Credința este un fel de a vedea lucrurile materiale știind că dincolo de ce se vede este o altă dimensiune – una spirituală, din care a fost făcută lumea care o vedem cu ochii trupești. Credința înseamnă a privi la lucruri din perspectiva lui Dumnezeu, care poate totul, înseamnă a crede în realitatea lucrurilor care nu se văd. „Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să

vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți“ (Efeseni 1:17, 18). Credința este strâns legată de ceea ce văd ochii minții – care pot avea lumină sau pot fi fără lumină. Dumnezeu i-a deschis ochii lui Agar (vezi Genesa 21:19), ca să vadă un izvor de apă. La cererea lui Elisei, Dumnezeu a deschis ochii spirituali ai slujitorului său să vadă oștile cerești care stăteau gata să-i apere (vezi 2 Împărați 6:17).

După învierea Domnului Isus, doi ucenici călătoreau spre Emaus și Domnul Isus li S-a alăturat; dar ochii lor nu L-au recunoscut până când Domnul le-a deschis ochii, la frângerea pâinii. Prin credință noi putem să-L vedem pe Domnul Isus cu noi pentru că ne-a promis că este cu noi în toate zilele (vezi Matei 28:20). Prin credință putem vedea îngerii care își fac tabără în jurul nostru (vezi Psalmii 34:7) ca să ne scape din primejdie. Prin credință putem vedea că Dumnezeu are un plan mai mare și mai măreț decât al nostru pentru viața noastră. „Iar Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin“ (Efeseni 3:20, 21).

Când privim doar cu ochii de carne se poate să fim umpluți de frică; dar când privim cu ochi spirituali, crezând ce a spus Dumnezeu, îndrăznim să luptăm împotriva puterii întunericului. Deși toate numele spionilor care au cercetat Canaanul sunt scrise în Scriptură, numai numele celor doi care au văzut, cu ochii credinței, posibilă o biruință sunt cunoscute astăzi; la fel va fi la sfârșitul alergării noastre pe pământ. Iosua și Caleb au văzut cu

ochii credinței, iar ceilalți opt cu ochii fricii – de aceea au părăsit în pustie și numai cei doi au intrat în Canaan. Putem învăța de la acei spioni că atunci când privim cu ochii de carne, cu ochii fricii, avem tendința să exagerăm dificultățile și putem avea o atitudine negativă, de necredință, care, la fel cum a fost în cazul celor opt spioni, este contagioasă (vezi Numeri 13:27-32). Cu ochii fricii subestimăm abilitățile noastre și împuternicirea primită de la Dumnezeu, apoi devenim descurajați – la fel ca Israelul, care a ascultat raportul celor opt spioni.

După descurajare a urmat cărtirea împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise, ca apoi să se dea bătăuți și să nu intre în Canaan. Avem nevoie ca Dumnezeu să ne unșă ochii și, prin credință, să avem o vedere spirituală clară, una care vede biruința posibilă cu Dumnezeu; și astfel, primind din gândurile și din planurile lui Dumnezeu pentru noi, să le vedem împlinite spre slava Lui și spre bucuria noastră. Credința deschide ușa să vezi minuni pentru că „... toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede” (Marcu 9:23).

VINDECAREA CELOR BOLNAVI ÎN TRUP

Vindecarea pe care o cerem în trupul bolnavului este întotdeauna în meritul jertfei Domnului Isus și dacă în vremea prorocului Isaia această vindecare a fost o promisiune viitoare (Isaia 53:4, 5), în vremea dispensației harului, în care trăim, este o promisiune prezentă, pentru care deja s-a plătit, fiind o tranzacție care deja a avut loc: „Prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24). Nouă, ca părinți, nu doar că ne-ar plăcea ca copiii noștri să se folosească de niște drepturi pentru care noi am plătit pentru ei; dar, parcă motivați de un sentiment al dreptății, avem chiar o dorință mare ca ei să folosească aceste drepturi, care pe noi poate ne-au costat mult – precum taxa de școlarizare plătită unei școli pentru ei. La fel și Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc, vrea ca noi, copiii și moștenitorii Lui (vezi 1 Ioan 3:1; Romani 8:17), să ne folosim de dreptul de a cere și primi vindecare pentru cel bolnav; pentru această vindecare s-a făcut deja plata prin rănilor Domnului Isus. „Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață, prin ea mai am și eu suflare, căci Tu mă faci sănătos și îmi dai iarăși viața” (Isaia 38:16).

Rugăciunea făcută cu credință, prezentată în Iacov 5:15, nu se îndreaptă mai întâi spre cel bolnav; ci, în autoritatea dată de Dumnezeu, ea se îndreaptă spre boală –

căreia i se poruncește în Numele lui Isus Hristos să plece. Dacă credem Cuvântul care spune că Isus locuiește în noi (vezi Coloseni 1:27; Efeseni 3:17), în Numele Lui avem autoritatea aceasta. De multe ori vindecarea celui bolnav în urma rugăciunii este un proces în directă legătură cu credința pe care o avem. Așadar, vindecarea poate fi instantanee, în câteva minute sau în câteva zile. „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6:63). Pentru că acest Isus minunat locuiește în noi, cuvintele care le rostim noi pot fi „duh și viață” atunci când, în puterea Lui, sunt rostite în dreptul celui bolnav. Domnul Isus, care a vindecat mari mulțimi de oameni, nu S-a bazat pe credința lor, dar S-a bucurat mult când a întâlnit-o în oameni.

Nicio oaste nu aduce glorie împăratului pentru care luptă căutând să arate cât poate suferi sau cât poate pierde fără să se apere; oastea aduce slavă aceluia pe care-L reprezintă luptând agresiv și biruind – și așa trebuie să fim și noi cu bolile. Rugăciunea de vindecare are și o parte legală pe care o rostim în fața oricărei boli sau puteri străine; această parte este Numele lui Isus Hristos. Nu este nume mai presus de Numele lui Isus Hristos; de aceea boli precum cancer și tumori trebuie să se dezrădăcineze și să plece, ca niște munți – despre care Isus ne-a spus că prin credință îi putem arunca în mare (Matei 21:21).

Când o fată se căsătorește, de obicei ia numele soțului ei. Noi, care suntem mireasa Domnului Isus (vezi 2 Corinteni 11:2), avem dreptul să ne folosim de Numele Domnului Isus. El, care este Dumnezeu, a decretat și noi credem ce a spus El: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre” (Romani 16:20a).

Domnul Isus a decretat că Biserica nu va fi biruită de Porțile Locuinței morților (vezi Matei 16:18) și că Biserica este predestinată să ajungă în cer. Când cerem cu credință vindecarea bolnavului, trebuie să știm că vindecarea nu este o răsplată, ci este un act de război dintre o împărăție și o altă împărăție. La fel ca o luptă fizică, o luptă spirituală nu poate fi purtată cu pasivitate, ci, iubind sufletul apăsător de boală, trebuie să fim chiar agresivi uneori cu boala sau cu puterea străină care provoacă boala.

Omul care poartă luptele lui Dumnezeu în acest fel poate fi mult ajutat de credincioșii care-l sprijină prin rugăciune și prin post (vezi Exodul 17:9). Un astfel de lucrător al lui Dumnezeu, pe măsură ce devine mai duhovnicesc, cu atât lucrurile pământului contează mai puțin pentru el și invers. Pe măsură ce lucrurile trecătoare ale pământului încep să devină mai importante, acel om devine mai puțin duhovnicesc (vezi Evrei 9:14).

Pentru copiii lui Dumnezeu, suveranitatea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, din dragoste pentru noi, a pus în Scriptură tot ce a fost și este nevoie să știm despre mântuire și despre vindecare. Dumnezeu a pus în noi, cei care am fost născuți din nou, sentimentul prezenței Duhului Sfânt care ne face diferiți, pentru că prin jertfa Domnului Isus la Golgota am devenit fii și fiice de Împărat. „Înșuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copiii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:16). Acest cuvânt spune că duhul nostru simte Duhul Sfânt înăuntrul nostru și această prețuită manifestare separă, uneori, unii credincioși de alți credincioși; este o dovadă a umblării prin călăuzirea Duhului Sfânt, întocmai cum a promis Domnul Isus: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El

nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare” (Ioan 16:13).

Mulți oameni care sunt creștini doar cu numele nu au auzit niciodată despre manifestarea Duhului Sfânt; alții aleg să o ignore. Prin această manifestare Dumnezeu comunică cu noi până acolo că uneori alege să ne descopere chiar și lucruri din viitorul nostru, fie apropiat sau îndepărtat (vezi 2 Petru 1:21; Isaia 14:24, 55:11; Matei 7:16, 20). Rugăciunea pentru vindecarea bolnavilor nu este o treaptă sau o acțiune pe care credinciosul o face pentru a deveni faimos, ci el participă la acest fel de lucrare pentru a veni în ajutorul celor bolnavi a căror credință este încercată. Uneori este nevoie de mărturisire și de decizii de îndreptare din partea celui bolnav, dar nu întotdeauna. Pot să spun că am văzut cancer vindecat în trupul cuiva care nu îl cunoștea pe Domnul Isus cum îl cunoaștem noi. Darurile Duhului Sfânt sunt o exprimare a puterii divine prin oamenii pe care El alege să-i folosească; dar oricine crede (vezi Marcu 16:18) se poate ruga pentru cei bolnavi – mai ales oamenii care au în ei Duhul lui Dumnezeu, pentru că pe gura lor, prin cuvintele de rugăciune, pot țâșni râuri de apă vie, cum a promis Domnul Isus (vezi Ioan 7:38).

Minunile sunt lucruri care au loc în viața omului și pe care știința nu le poate explica. O parte din minuni sunt vindecările celor în dreptul cărora medicii spun: „Nu mai avem ce face!” Vindecările făcute de puterea lui Dumnezeu sunt lucrări care proclamă că există și vine Împărăția lui Dumnezeu într-o manieră necunoscută până acum de oameni. Sunt lucrări care fac parte din lupta cea bună, spirituală, pe care o ducem, în calitate de credincioși, împotriva întunericului. Noi nu suntem

chemați doar să luptăm, ci suntem chemați să biruim. Noi suntem în El (vezi Coloseni 3:3) și El este în noi (vezi Coloseni 1:27). Când privim cu ochii Împăratului, înaintea Lui trebuie să se plece orice boală, orice nume ar avea.

Când având fapte de pocăință creștem în credință, devenim vase sfințite de care Dumnezeu Se poate folosi. Ungerea Duhului Sfânt aduce în viața noastră putere și în acele momente, având gândul lui Hristos (vezi 1 Corinteni 2:16), putem să auzim și noi cuvinte ca cele auzite de Saul: „... fă ce vei găsi de făcut ...” (1 Samuel 10:7). Ungerea de sus (vezi Isaia 10:27) poate rupe orice jug al întunericului, pentru că Cel care este în noi este mai tare decât cel care este în lume (vezi 1 Ioan 4:4). Autoritatea cu care suntem împuterniciți (vezi 2 Corinteni 5:20) și pe care o exersăm împotriva bolii sau a duhurilor este întotdeauna în Numele lui Isus Hristos și atâta timp cât facem asta nu putem să fim biruiți. Însuși Isus ne spune: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpioni și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma” (Luca 10:19).

Când venim cu rugăciune cerând vindecarea celui bolnav este o parte a rugăciunii în care, în autoritatea primită de sus, ne putem adresa și porunci bolii; dar vindecarea nu vine în urma unor penitențe inventate de oameni sau prin merite omenești, ci vine doar în meritul și în Numele lui Isus Hristos. De obicei unim postul cu rugăciunea, care este o smerire a sufletului nostru. Asta, însă, nu-l face pe Dumnezeu dator față de noi. Postul are efectul de a ne ajuta să ne smerim, pentru ca El să Se vadă în noi. Pentru omul care este obișnuit să se roage trăind prezența Domnului oriunde se află, rugăciunea este ca o convorbire telefonică în care nici el și nici interlocutorul

nu închide niciodată telefonul. Rugăciunile ascultate, făcute cu credință, aduc slavă lui Dumnezeu; pe când rugăciunile în care cedăm înaintea de biruință nu-I aduc slavă. „Voi, dar, întăriți-vă și nu lăsați să vă slăbească mâinile, căci faptele voastre vor avea o răsplată” (2 Cronici 15:7).

Slujba noastră este să gonim boala pe baza adevărului Scripturii, în meritul jertfei Domnului Isus. „Legea Duhului de viață în Hristos Isus” (Romani 8:2) care se folosește de noi ca de un fel de ofițer spiritual, este în noi, pentru că în noi trăiește Isus Hristos. Ea poruncește bolii să plece, pentru că Domnul Isus a plătit deja pentru vindecare. Dacă John Wesley, nu a tolerat boala calului său, nici noi nu trebuie să tolerăm ca semenii noștri să fie bolnavi. În noi trăiește Isus Hristos, așa cum spune apostolul Pavel: „Hristos în voi nădejdea slavei” (Coloseni 1:27b) și El este un războinic de nebiruit și îi place să nimicească lucrările celui rău. Chiar și oamenii din vechime știau asta: „Domnul este un războinic viteaz: Numele Lui este Domnul” (Exodul 15:3).

Poporul Israel l-a așteptat pe Mesia ca războinic, dar El a venit ca Miel al lui Dumnezeu (vezi Ioan 1:36). Acum, însă, El este nu doar Mântuitor, ci și un războinic viteaz care, prin viața oamenilor care au credință în El, biruiește și nimicește în continuare puterea întunericului. Vindecarea bolnavilor prin puterea Duhului Sfânt este manifestarea Împărăției lui Dumnezeu care parcă strigă fără cuvinte la lumea dimprejur: „Vine Împăratul! Fii gata să Îl întâlnești pe Cel care a făcut vindecarea și care are toată puterea!” Isus le-a lăsat ucenicilor Lui mai multe instrucțiuni. Una dintre ele a fost: „Să vindecați pe bolnavii care vor fi acolo și să ziceți: «Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.»” (Luca 10:9).

Rugăciunea are și o parte activă pentru că noi, ca suflete născute din nou, avem în noi râuri de apă vie care curg pentru a-i binecuvânta pe cei din jur. Avem în noi un foc sfânt (vezi Luca 12:49; Psalmii 39:3) care ne dă îndrăzneală să poruncim bolii să plece. Dacă ea nu ascultă să plece imediat, nu înseamnă că începem de la început lupta împotriva acelei manifestări, ci continuăm să slăbim rezistența întunericului – care speră că ne vom opri din deranjul pe care i-l facem.

De pierdut într-o astfel de luptă pierdem doar atunci când ne dăm bătăuți. Vrajmașul, deși nu are autoritate, ca hoț și ucigaș, are abilitate. Cu Dumnezeu nu este ca la loterie sau la ruletă – unde oamenii lumesci poate câștigă, poate nu, dar în cele mai multe cazuri ei speră o viață întreagă că vor câștiga. Mulți rostesc rugăciunea speranței – prin care arată că speră în mai bine – și nu rugăciunea credinței într-un Dumnezeu care vindecă. Dumnezeu dorește vindecarea tuturor, atât a celui credincios cât și a celor care nu-L cunosc. Fiind vindecați, mulți oameni necredincioși au ajuns să afle că Dumnezeu este real.

Unora le este frică să se roage pentru eliberarea altora, ca nu cumva să vină peste ei acele duhuri. Dacă persoana care se roagă trăiește o viață neprihănită, trebuie să știe că în ea este Isus Hristos care este mai tare decât orice putere a întunericului și nimic nu i se întâmplă, nici măcar un fir de păr nu-i cade fără ca Dumnezeu să știe (vezi Matei 10:30; Luca 12:7). În urmă cu mai bine de 30 de ani am vizitat o biserică lângă Chicago unde pastorul, văzând manifestarea duhurilor necurate într-o persoană, a poruncit acelor duhuri să iasă afară. Duhurile s-au folosit de gura celui posedat și au întreat: „Unde să

mergem?” Acel pastor, care avea multă experiență în lupta de eliberare de duhuri necurate, a făcut ceva ce nu recomand nimănui să facă. A spus: „Veniți în mine!” Duhurile au răspuns: „Nu putem, pentru că în tine este un foc care ne arde!” După aceea, pastorul le-a trimis în adânc și persoana a fost eliberată pe deplin. Noi nu consiliem duhurile, ci le poruncim ca în Numele lui Isus să iasă afară.

Ca un polițist, care indiferent de ce putere fizică are, este în deplină autoritate pentru că are o insignă sau o legitimație care confirmă că el are dreptul să aplice legea, noi, prin credință, bazându-ne pe ce spune cuvântul Scripturii, exersăm autoritatea cu care am fost delegați (vezi Luca 10:19) și poruncim bolii să plece. Avem autoritate să cerem eliberarea celor apăsați de duhurile vrăjmașe sufletelor noastre, dar nu noi îi putem ține liberi pe cei odată eliberați – deoarece ei trebuie să aibă dorința de a ocupa acel lor eliberat de întuneric cu ce dă Dumnezeu (vezi Luca 11:26).

Gândindu-ne la veșnicie, sufletele care au nevoie de atingerea lui Dumnezeu trebuie iubite de noi, în care este Duhul Sfânt; această iubire nu trebuie exprimată doar prin sentimente și cuvinte. Ca oameni ai lui Dumnezeu, uneori acționăm ca niște ofițeri care au autoritate într-o armată și care dau curs unui ordin de evacuare a forțelor vrăjmașului. Ioan spune că în ziua Domnului era „în Duhul” (vezi Apocalipsa 1:10); noi, de asemenea, când participăm la astfel de lucrări trebuie să fim în Duhul, având în noi Duhul Sfânt. Când eram fără Hristos, eram morți (vezi Efeseni 3:17); acum, fiind cu Hristos, în Numele Lui avem multă autoritate. În momentul nașterii din nou duhul nostru a fost adus la viață

și Dumnezeu, ca într-un vas sfânt, are abilitatea de a păstra în noi Duhul Sfânt, pe care ni l-a dat ca avans sau garanție (vezi Efeseni 3:17).

Mintea care nu a fost înnoită sau o parte din mintea care nu a avut parte de înnoire spune mereu: „Nu ești gata pentru așa ceva!” Dar în mintea înnoită, credința știe că va primi ceea ce cere de la Dumnezeu și, ca pe un altar sfânt, primește îndemnurile Duhului de a spune: „Pot totul în Hristos care mă întărește!” (Filipeni 4:13). Când ne rugăm pentru cei care au nevoie de vindecare, împărăția întunericului este sub asediu și vrăjmașul, care are nu numai tactică, ci și multă experiență, va trimite gânduri de descurajare: „Cine te crezi tu?” Dacă ai succes, cel rău îți va spune: „Ești grozav!” ca să te doboare cu mândrie spirituală.

Învățând să distingem sugestia vrăjmașului de sugestia firii noastre și de sugestia minții noastre înnoite de Duhul Sfânt, care lucrează în parametrii noului legământ, trebuie ca, având credință în ce este scris în Cuvânt, să facem rugăciunea pentru vindecarea celui bolnav. Știind că Dumnezeu este cel care vindecă, trebuie să știm că ceea ce simțim sau nu simțim noi nu determină vindecarea. Ca un om al legii care în sala de judecată rostește cuvintele necesare, nu în autoritatea lui, ci în autoritatea funcției cu care a fost investit, și noi acționăm în autoritatea Domnului Isus care trăiește în noi (vezi Galateni 2:10).

Odată mântuiți, ca făpturi noi, având pecetea Duhului Sfânt, spre deosebire de cei din vremea Vechiului Testament, noi nu mai suntem separați nicio clipă de Hristos: „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3). Dacă am murit în

acest fel este bine; la fel ca morții, noi nu mai suntem ofensați de insulte și nici nu suntem mândri de laude (vezi 1 Petru 4:14). Când prin modelarea pe care o face Duhul Sfânt în noi, începem să avem o inimă care bate ca și inima lui Dumnezeu (vezi 1 Samuel 2:35), dorim nespuse de mult ca cei care suferă să fie vindecați. Nu am greși să spunem că Isus Hristos, care are peste o sută de nume binemeritate, îl are și pe cel de Vindecător. Ținta noastră este să ajungem la punctul în care vindecarea pe care o cerem pentru cei bolnavi nu este doar un eveniment rar, ci un stil de viață pentru un copil al lui Dumnezeu. Acest lucru este posibil când în noi locuiește „Vindecarea” adică Isus Hristos.

Rostind cuvinte cu credință în autoritatea Împărăției lui Dumnezeu, putem fi o binecuvântare pentru cei din jur. Ceea ce face o mare diferență în acest sens este trecerea de la mentalitatea de rob nemeritos, care nu îndrăznește să ceară nimic, la starea de copil pe deplin iertat și iubit al lui Dumnezeu, care are dreptul să primească ceea ce cere de la Dumnezeu Tatăl, căruia deja i-au fost făcute făgăduințe. „De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:24). Când ne învață să ne rugăm pentru cei bolnavi, Iacov ne spune: „Dacă a făcut păcate îi vor fi iertate” (Iacov 5:15). Asta înseamnă că, deși boala are la origine păcatul încă din Eden, totuși nu toți care sunt bolnavi sunt bolnavi pentru că au păcătuit (vezi Ioan 9:3).

Satana este un duh criminal care, deși nu are drepturi, pentru că este hoț (vezi Ioan 10:10), caută să ocupe suflete, să se folosească de ele, să aducă boală și ar vrea ca noi să nu știm ce drepturi avem în Hristos Isus. Oamenii pot fi pasivi sau mai agresivi, dar în rugăciunea pentru

bolnavi sau pentru eliberare este nevoie ca noi, cunoscându-ne identitatea și chiar rostind-o când este necesar, să luăm o poziție mai agresivă de autoritate și să poruncim pe baza promisiunilor – care sunt legi ale lui Dumnezeu. Trăind pentru folosul altora, dorind vindecarea și eliberarea celor bolnavi, începi să mori față de firea ta și astfel să devii preocupat de interesele Împărăției lui Dumnezeu.

Planul lui Satana, care se bucură de mult succes între cei care sunt creștini doar cu numele, este să ne convingă că Dumnezeu nu mai vindecă astăzi, iar când avem biruință în Numele Domnului și bolnavii sunt vindecați, Satana ne provoacă cu gânduri de înălțare precum cel că nimeni nu este ca noi. Când Dumnezeu ne dă o astfel de biruință, Îi dăm Domnului Isus tot meritul, după cum El ne-a dat nouă merit la Golgota. Trăind o viață spirituală din belșug, fără să umblăm în aroganță, în mândrie sau în gânduri de superioritate, umblăm ca suflete care știu că sunt iubite de Dumnezeu și sunt dependente de har în fiecare clipă. Minte noastră nu trebuie golită, cum spun cei care practică meditații demonice transcendente precum yoga; ci ea trebuie să fie umplută cu Duhul Sfânt și înnoită mereu (vezi Romani 12:2), ca apoi, în autoritatea Cuvântului, să cerem vindecarea celui bolnav în Numele lui Isus Hristos.

De multe ori, în cazul celor necredincioși, duhurile își fac loc să pătrundă nu doar când păcatul este comis ci și la un șoc, o sperietură, sau când suferă o nedreptate – cum ar fi molestarea, un viol sau un accident. Diavolului îi place să chinuiască oamenii și, știind că aceasta este plăcerea lui, dar păstrându-ne viața sfântă, avem autoritatea să poruncim puterii întunericului să plece. Uneori

porunca autoritară este un șoc pentru diavol. Când în astfel de situații de eliberare vorbește un copil al lui Dumnezeu, împuternicit de Dumnezeu, cerul ascultă și își dă consimțământul, iar iadul trebuie să asculte și să se supună. Obiceiurile și tradiția ne-au făcut pasivi când este vorba de boală și de eliberare, deși Cuvântul lui Dumnezeu ne-a spus să facem asta dacă Îl avem pe Isus Hristos în noi. „Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). În fața acestei porunci trebuie să ne recunoaștem neputința și, dând slavă lui Dumnezeu pentru ce a făcut pentru noi, să îndrăznim să atacăm locurile cucerite de vrăjmaș.

Cercetând la lumina Scripturii gândurile pe care le acceptăm ca adevăr, trebuie ca, în smerenie, să acceptăm că uneori greșim. Când Îl avem pe Duhul Sfânt drept călăuză, „noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:5). Domnul Isus a vindecat orice boală și neputință dovedind că este cine a spus că este. Noi, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, trebuie să dovedim că noi credem ce ne-a spus Domnul Isus – și anume că ne-a dat „putere peste toată puterea întunericului” (Luca 10:19). În noi este Isus, în noi este Viața și când ne rugăm pentru cineva, această Viață trebuie să aibă efect asupra persoanei pentru care ne rugăm. Cu cât arătăm mai mult acest fel de dragoste semenilor noștri cu atât avem mai mult din ea. Când avem de luptat împotriva duhurilor, trebuie să ajungem să iubim oamenii pentru care ne rugăm și să ne bucurăm că facem ce Îi place lui Dumnezeu alungând puterea întunericului, chiar dacă manifestările acelor duhuri sunt respingătoare.

„Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8). Fiecare credincios care are un bun obicei de a se împotrivi întunericului și de a lupta împotriva lui este cunoscut în lumea spirituală (vezi Faptele apostolilor 19:15) ca unul din cei care nu se dă repede bătut sau care nu se lasă până când nu obține ceea ce cere. Domnul Isus a fost recunoscut ca fiind Unul care are putere (vezi Marcu 1:22) și aceasta este statura la care trebuie să ajungem și noi. Mintea noastră este la adăpost de săgețile arzătoare ale celui rău, care constau în gânduri trimise de cel rău. Totuși, dușmanul sufletelor poate avea acces la făptura cea veche când acesteia i se tolerează mofiturile și dorințele firești – care îi sunt un aliat. Putem să ne testăm pentru a vedea în ce măsură suntem firești cu întrebări precum:

„Cât de tare mă tulbură o veste rea?”

„Dar când sunt vorbit rău pe nedrept?”

„Cât de greu îmi este să dau bani pentru misionari, ca alții să ajungă mântuiți?”

„Ce aș face dacă o furtună năprasnică mi-ar lua tot ce am, inclusiv casa?”

„În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuie” (Evrei 10:34). Ca să ajungi să te bucuri de o viață spirituală din belșug trebuie nu doar să îți asumi riscuri, ci și să fii gata să sacrifici totul pentru Împărăție, în care ți s-a dat oportunitatea să investești. Cuvântul Scripturii spune că unii au primit cu bucurie răpirea averilor lor cu gândul la Împărăție și la răsplătirile care rămân veșnic, iar alții, au refuzat să primească izbăvirea din necaz (vezi Evrei 11:35), pentru în cer vor fi ranguri sau străluciri

diferite. Cine poate face așa ceva astăzi, când creștinii sunt lezați dacă cineva cumva nu-i salută? Omul care crede cu o credință ce nu se clatină în răsplătirile lui Dumnezeu și refuză să umble după bogății sau după slavă deșartă, vrea numai să Îl mulțumească pe Isus care a murit în locul lui, și care într-o zi îi va răsplăti tot ce a făcut pentru Împărăția lui Dumnezeu. Pavel este un exemplu în acest sens. El pune întrebarea: „Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos” (Galateni 1:10).

Primii creștin au lăsat un standard de slujire și de dăruire cauzei Evangheliei la care nu se poate ajunge decât având o deplină încredințare în lucrurile și lumea spirituală, de unde Dumnezeu veghează asupra Cuvântului dat, ca El să se împlinească – și acesta include promisiunile Lui (vezi Ieremia 1:11, 12). Putem vorbi despre o stare de maturitate în credință, care nu se bazează pe timpul petrecut pe băncile unei biserici, atunci când ceea ce dictează Duhul lui Dumnezeu din duhul nostru se potrivește cu ceea ce ne spune și ce vrea mintea sau inima noastră. În acest fel, unii cresc repede și devin capabili de lucru în via Domnului, pe când alții, după zeci de ani de mers la casa de rugăciune sunt tot copii, spiritual vorbind, pentru că se ocupă și se bucură de lucruri de nimic (vezi Amos 6:13; 2 Împărați 17:15).

Dumnezeu nu dă niciodată oamenilor stăpânire peste alți oameni, dar celor care cred în El le dă autoritatea asupra duhurilor necurate fără ca ele să le poată face ceva rău și asupra bolilor – ca ucenicilor odată: „Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi și le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice

fel de boală și orice fel de neputință” (Matei 10:1). Boala în trupul omului este moartea la stadiul de bebeluș; dacă progresează, ea duce până la urmă la moarte fizică.

Când privim la cel bolnav trebuie să știm că ceva nu este în regulă pentru că, privind la boală, vedem că „hoțul” (vezi Ioan 10:10) a afectat sănătatea acelei persoane. Nouă ni s-a dat autoritatea ca să-l izgonim. Biblia ne spune: „Cuvântul tău, Doamne, dăinuie în veci, în ceruri” (Psalmii 119:89), dar o traducere mai corectă redă: „Cuvântul tău este hotărât”, iar alta spune: „este stabil precum cerurile”. Dumnezeu nu ne retrage autoritatea atâta timp cât Îi suntem credincioși. Noi putem să exersăm autoritatea care ni s-a dat nouă, celor ce credem, și să poruncim bolii să plece în Numele lui Isus Hristos. După tradiție, după obiceiuri și din cauza nereușitelor, dacă nu suntem atenți, ajungem să credem că nu va avea loc nicio vindecare și astfel, prin necredință, facem ca în dreptul nostru Cuvântul să fie fără efect.

Dacă vrem biruință când luptăm împotriva bolii este important să ne înconjurăm cu oameni care spun adevărul și vorbesc limba credinței. Un sculptor pune un morman de lut în fața lui și apoi începe să dea la o parte tot ce-l împiedică să se vadă figura care este în mintea lui și pe care dorește să o vadă la sfârșit; însă noi facem exact invers. Se poate să începem cu o grămadă de concepții greșite și cu diferite învățături omenești care ne fac să abuzăm de har, mergând prea departe în har sau în cealaltă direcție, în legalism. Însă dând la o parte, rând pe rând, tot ce nu este după Scriptură, putem ajunge să aplicăm cu succes autoritatea care ni s-a dat.

Rugăciunea pentru bolnavi, în care poruncim bolii să plece în Numele lui Isus Hristos, este o luptă între lu-

mină și întuneric. Dacă la război doar ne apărăm și nu atacăm, suntem într-un loc nepotrivit ca să ne putem bucura de o biruință. Fără să facem rugăciuni de manipulare, și fără să cerem Domnului ceea ce El deja a făcut, ci proclamând ce este scris, spunem ce vrem ca El să facă. În acest fel, umblând în iertarea, în părtășia și în prietenia Lui, putem să cerem vindecarea orîșicui care este bolnav. Puterea care L-a înviat pe Domnul Isus din morți este și în noi (vezi Romani 8:11), cei care am fost botezați cu Duhul Sfânt; de aceea rugăciunea făcută cu credință îl poate vindeca pe cel bolnav.

Ce este în spatele bolii ar vrea să ne convingă că este mai tare decât noi; de aceea trebuie să stăm neclintiți în Hristos până la biruință. În El suntem în siguranță, dar dacă ieșim din aceasta stare – dacă spunem că noi am făcut ceva sau că noi, personal, avem putere de vindecare – suntem în mare pericol. Când facem ce trebuie, Scriptura ne învață să ne numim „robi netrebnici” (vezi Luca 17:10) care am făcut ce se aștepta de la noi; dacă vrem să ne ridicăm din această stare trebuie să căutăm ca, prin dedicare, dragoste și sacrificiu să facem lucrurile care nu ni se cer, dar aduc profit Împărăției lui Dumnezeu. Robul care este deosebit de profitabil pentru Stăpân caută mereu oportunități să facă ce este bine, începând prin a dori binele și mântuirea oricărui suflet de pe pământ. Deși știm că, la fel ca apostolii, ne numim și noi robi ai lui Isus Hristos, atunci când atacăm puterea întunericului, o atacăm nu cu statutul de robi, ci din poziția de copii ai lui Dumnezeu cu drepturi la scaunul de domnie al marelui Împărat Isus Hristos.

Când Domnul Isus a pățimit pentru păcatele omenirii, mai întâi a plătit pentru vindecarea noastră,

când a fost biciuit și spatele Lui a devenit o rană deschisă, iar mâinile I-au fost străpunse de piroane. Din acest motiv avem dreptul să cerem vindecare. Petru întărește acest lucru, spunându-ne: „... prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24b). Vindecarea noastră este parte din legământul cel nou și privit ca un întreg binecuvântat, nu avem voie să scoatem din acest legământ vindecarea pentru care Domnul Isus deja a plătit. Dacă vindecarea poate fi eliminată din legământ înseamnă că și iertarea păcatelor poate fi eliminată; dar slăvit să fie Isus Hristos pentru că aceste două binecuvântări alcătuiesc un întreg care nu trebuie divizat niciodată.

De multe ori, creștinii care au primit „slujba împăcării” (vezi 2 Corinteni 5:18), din nebagare de seamă amestecă legământul cel vechi, făcut cu Israel și întreținut prin jertfe, cu legământul cel nou, făcut în sângele Mielului lui Dumnezeu (vezi Romani 10:4; Matei 26:28; Evrei 9:20, 12, 24, 13:30), prin care mântuirea este oferită omului prin har sau prin milă nemeritată. Oamenii care, în gândirea lor, depind de fapte ca să fie mântuiți (vezi Efeseni 3:17) nu știu câtă autoritate au în Numele Lui. Ei încearcă să aplice articole din legea vechiului legământ și, căutând favoarea Împăratului prin ceea ce fac ei, poate fără să vrea, spun că jertfa Domnului Isus nu este îndeajuns sau chiar că nu a fost necesară. Pericolul apare când, în urma faptelor bune făcute, care trebuie să fie văzute în viața noastră, omul începe să se bazeze pe neprihănirea lui – și nu pe a Domnului (vezi Romani 10:3, 4). Omul care primește iertare și mântuire prin har se încrede în meritul Domnului Isus – așa că, în deplină recunoștință, slujește lui Dumnezeu și, ca dovadă că este mântuit, face fapte care Îl bucură pe Dumnezeu.

Evreii credeau că Domnul Isus are putere să vindece, dar nu credeau că are putere să ierte păcatul. Astăzi Biserica crede că El are putere să ierte păcatul, însă nu neapărat vrea să îi vindece pe cei bolnavi. Întinericului îi convine această stare de pasivitate în care boala este tolerată fără să fie alungată. Un om al lui Dumnezeu prin care Dumnezeu a vindecat mulți bolnavi a spus că, învățând să lucreze cu Dumnezeu în autoritatea făgăduită de sus, s-a rugat pentru 21 de bolnavi care nu s-au vindecat, ca apoi, cel de-al 22-lea să fie vindecat. A spus că după aceea s-a dus la primul, la al doilea și la toți bolnavii care nu au fost vindecați la prima rugăciune și rugându-se din nou pentru ei, au fost și ei vindecați. A fost omul care nu a acceptat să fie biruit și prin el Dumnezeu a vindecat mii de oameni.

Celor care au făcut stagiul militar le este destul de ușor să înțeleagă ce înseamnă autoritatea. În lumea spirituală, credința activează autoritatea pe care ne-a promis-o Dumnezeu împotriva bolilor și a duhurilor necurate. În loc să căutăm versete și motive care să explice de ce nu s-a vindecat cineva, trebuie ca după ce ne-am autoexaminat să persistăm până când avem biruința pe care o cerem de la Dumnezeu asupra bolii. Ca să ne bucurăm de o astfel de viață trăită din belșug este nevoie ca, în smerenie, să ne cunoaștem locul în Biserica lui Dumnezeu în raport cu responsabilitatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. „Prin harul care mi-a fost dat eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia“ (Romani 12:3).

PĂRTĂȘIA CU DUMNEZEU

Deși nimeni de pe pământ nu L-a văzut pe Dumnezeu (vezi Ioan 1:18) în afară de Fiul Său preaiubit, totuși Îl cunoaștem pentru că cine Îl cunoaște pe Fiul Îl cunoaște și pe Tatăl (vezi Ioan 14:9). Augustin era atât de îndrăgostit de Dumnezeu încât, deși știa că nimeni nu Îl poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască, a spus: „Să-L văd și să mor!“ Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu este în fiecare zi cu noi, cei care suntem născuți din nou și astfel putem avea părtășie cu Dumnezeu. Când ai părtășie cu Dumnezeu ai tot ce este necesar ca să fii fericit; dacă nu ai părtășie cu El, nu ai nimic de valoare – pentru că în veșnicie nu vei mai avea nimic din ce ai numi astăzi valoare materială.

Bucuria, una dintre roadele Duhului Sfânt, este un mod de comunicare a copilului lui Dumnezeu, care este mulțumit și recunoscător Lui. Este bucuria produsă de siguranța mântuirii; de promisiunea de a nu mai fi singur niciodată – pentru că cine Îl are pe Dumnezeu în inimă nu mai este singur. Dumnezeu Duhul Sfânt, care este în noi, are acces la tainele lui Dumnezeu și, mijlocind pentru noi, creează părtășie între noi, Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. Dumnezeu Duhul Sfânt este în noi, în cei care suntem născuți din nou; fără El ne amăgim (vezi

Romani 8:9) crezând că suntem creștini sau că avem mântuire, făcând parte din Biserica lui Dumnezeu. Părtășia cu Dumnezeu și cu frații în Domnul înseamnă a avea în comun anumite lucruri care sunt benefice pentru fiecare dintre cei care se adună împreună. Părtășia este un privilegiu care aduce multă fericire, pentru că omul normal este o ființă socială care nu caută singurătatea, ci vrea să iubească, să fie iubit și vrea ca viața să aibă un sens. „Deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1:3).

În vremea în care trăim noi, părtășia cu Dumnezeu este o relație directă, personală, cu Dumnezeu – care prin Duhul Sfânt poate locui în noi; și nu avem nevoie de preoți intermediari, ca în vechime, deoarece fiecare om născut din nou este preot al lui Dumnezeu. Biblia ne spune că Isus „a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său ...” (Apocalipsa 1:6). Dacă sub vechiul legământ numai leviții puteau fi preoți și ei mijloc erau între oameni și Dumnezeu, sub noul legământ, făcut în sângele Mielului lui Dumnezeu, El a hotărât să facă o împărăție întreagă de preoți: „Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!” (Apocalipsa 5:10).

Apostolul Petru care spune că suntem născuți din nou dintr-o sămânță care nu poate putrezi (vezi 1 Petru 1:23) și confirmă, de asemenea, că suntem o preoție împărătească (vezi 1 Petru 2:9). Ca Enoh, care a umblat cu Dumnezeu 300 de ani până când Dumnezeu l-a luat la El, și noi, în calitate de copii ai Lui, urmându-L în statornicie (vezi Matei 8:22, 9:9), până când Dumnezeu ne va lua la El, fie prin răpire, fie trecând pe ușa morții,

trebuie să avem părtășie cu El în fiecare zi fără să ne împărțim viața în compartimente în ceea ce privește ce facem și ce nu facem împreună cu El.

Dumnezeu Tatăl vrea ca copiii Lui să semene leit cu Fiul Său Isus Hristos, în care Își găsește pe deplin plăcerea (vezi Luca 3:22; 2 Petru 1:17); de aceea, când ne înfiază (vezi Ioan 1:12) începe să ne schimbe, Duhul Sfânt modelându-ne pe fiecare în parte și crescându-ne pentru a îndeplini diferite slujbe în Împărăția Lui. Când ne pocăim, răstignim firea noastră cea veche și chiar omorâm mădularele – adică manifestările firii pământești (vezi Coloseni 3:5) – dar problema cu firea veche este că ea nu vrea să stea moartă. Când avem părtășie cu Domnul Isus în rugăciune trebuie să ne cercetăm mereu, ca să nu ne înșele inima. „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați” (2 Corinteni 13:5). Acest verset ne spune, printre altele, că mântuirea se poate pierde (Apocalipsa 3:5) și ne revine nouă sarcina să ne verificăm unde suntem în raport cu cerințele lui Dumnezeu de la noi.

Cel mai obișnuit și cel mai important mod de părtășie cu Domnul Isus este rugăciunea – pe care o putem face nu numai pe genunchi sau ridicăți în picioare, ci și în mod necurmat, chiar și în mintea noastră (vezi Psalmii 16:8; 1 Tesaloniceni 5:17). Rugăciunea în biserică este bună și foarte de dorit, însă și cea din cămăruță are locul ei, când poți, în intimitate și netulburat de cineva, să vorbești cu Domnul – știind că vrăjmașul, prin ofertele și prin justificările pe care le sugerează când te îmbie cu păcatul, nu poate avea influență când te rogi în duh și în adevăr (vezi Ioan 4:23, 24; 1 Corinteni 14:15) cum

are asupra unei minți care nu a fost neînnoită (vezi Romani 12:1, 2). Felul în care ne putem ruga neîncetat nu este să stăm toată ziua pe genunchi, ci să trăim o viață în care, pe lângă timpul dedicat rugăciunii, presărăm cu rugăciune întreaga zi, rostind rugăciuni scurte și sincere, precum: „Doamne Isuse, te iubesc!“, „Doamne, te rog, dă-mi înțelepciune!“, „Doamne, învață-mă ce să fac, ce să spun!“ Când vezi ravagiile făcute de păcat în viața cuiva, poți să spui: „Doamne, mare a fost mila Ta față de mine! Te rog ai milă și de sufletul acesta!“

Rugăciunea făcută cu credință activează promisiunile care ne-au fost făcute de Domnul Isus, promisiuni în care, în repetate rânduri, ni se spune că vom primi ce vom cere (vezi Ioan 14:13, 15:7, 16, 16:23). Rugăciunea este ca focul pe altar și Domnului Îi place acest foc; însă, la fel ca în Vechiul Testament, preotul – de data aceasta noi – trebuie să întreținem focul cu viață sfântă, cu foame de mai mult din Dumnezeu, cu pasiune și cu milă pentru mântuirea sufletelor și cu dorință de vindecare a celor bolnavi. Un sportiv cu renume a fost întrebat câte genuflexiuni face pe zi și el a spus că nu le numără pentru că știe că numai cele pe care continuă să le facă după ce începe să-l doară mușchii, pentru că cresc, contează. Rugăciunea de formă, ca un șablon, bolborosirea aceluiași cuvinte, din obligație sau din obișnuință are un efect slab; dar când ne rugăm cu credință și cu pasiune pentru o cauză, atunci rugăciunea are un efect pe care îl putem vedea și simți.

Rugăciunea devine cea mai puternică atunci când simțim prezența Duhului Sfânt, dar de multe ori este necesar ca, dezlegându-ne parcă de pământ, să insistăm, adică să luptăm să ajungem la biruință. Oamenii care cred toată Scriptura și nu doar au fost născuți din nou prin

pocăință, ci au fost și umpluți cu puterea Duhului Sfânt și au semnul vorbirii în limbi, au la îndemâna lor un mijloc fără neasemănare de a se zidi spiritual și în același timp de a lupta împotriva întinericului. El este vorbirea în alte limbi, când mintea este „fără rod“ (vezi 1 Corinteni 14:15), însă Duhul Sfânt, folosindu-Se de gura noastră, rostește cuvinte neînțelese de noi și ne zidește în duhul nostru și comunică cu Dumnezeu într-o limbă care îl frustrează pe vrăjmaș pentru că nu o înțelege. Vorbirea în alte limbi nu este o limbă învățată din cărți de cel care o rostește, ci este răspunsul și manifestarea unei experiențe lăuntrice la nivelul duhului nostru, care este sub controlul Duhului Sfânt – timp în care mintea noastră este fără rod.

Activitatea Duhului Sfânt exprimată printr-o vorbire în limbi autentică este o dovadă că într-adevăr acel suflet a fost născut din nou, pe când oamenii care refuză sau nu cer de la Dumnezeu aceasta experiență au mai puțină siguranță că în ei a avut loc nașterea din nou – fără de care sunt incompatibili pentru cer. Fără Duhul Sfânt, omul firesc care se folosește de numele de creștin nu știe să prețuiască trăirea în sfințenie și, poate fără să-și dea seama uneori, mută hotarul libertății firii lui vechi astfel încât acesta să includă lucruri pe care Dumnezeu le urăște.

Suntem ființe trinitare (vezi 1 Tesaloniceni 5:23); suntem alcătuiți din trup, suflet și duh, făcuți fiind după asemănarea lui Dumnezeu – pe care Îl cunoaștem în trei persoane diferite: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Trupul nostru este cel pe care îl putem vedea în oglindă și în cele mai multe cazuri se pare că este partea ființei noastre care primește cea mai multă atenție. Sufletul este mintea noastră, emoțiile și voința. Mintea are și ea două părți, pe care le numim conștient și

subconștient – iar această a doua parte a minții noastre este inima, care trebuie păzită. Când ne trezim dimineața cu o cântare nu este pentru că ne-am gândit la ea sau pentru că am căutat-o în harfă, ci pentru că din subconștientul nostru inima a adus acea cântare pe scena minții noastre. Mai suntem alcătuiți dintr-o parte numită duh, cea mai tainică și mai ascunsă parte a ființei noastre. Duhul sau spiritul, cum mai este numit, este locul unde locuiește natura noastră cea nouă după nașterea de sus. Noi ne naștem cu duhul în noi, dar el este mort până când Duhul Sfânt nu îl trezește la viață (vezi Efeseni 2:1; Coloseni 2:13) – la fel cum încercăm o baterie care nu a mai fost încărcată niciodată și nu a mai avut curent în ea. Un om fără Isus Hristos este ca o astfel de baterie moartă – așa că am putea spune că o treime din om este moartă până la pocăință și naștere din nou.

Noi suntem alcătuiți din trei părți și Dumnezeu este unul singur în trei Persoane între care nu este rivalitate, ci numai deplină dragoste și cooperare. O ilustrație imperfectă despre Trinitate, cum sunt de altfel toate ilustrațiile de acest fel, ar fi aceea de a privi la caracteristicile luminii și observând că lumina, precum cea dată de un bec, este vizibilă, apoi ea poate genera căldură; însă poate fi și sub formă de infraroșu – care nu este vizibilă cu ochii. O altă ilustrație imperfectă a Trinității ar fi aceea a soarelui care poate fi văzut pe cer, care ajunge la noi prin raze și care poate fi simțit prin căldură. Din Scriptură știm felul în care fiecare Persoană a Trinității a participat și participă la mântuirea noastră, dar mai pe deplin nu vom putea pătrunde această taină până când nu vom ajunge sus în cer.

Lucrarea Duhul Sfânt în viața credincioșilor este o lucrare prezentă care are ca scop pregătirea Miresei

Domnul Isus la fel cum Eleazar a pregătit-o odată pe Rebeca pentru a i-o prezenta lui Isaac. Începând cu momentul nașterii din nou, când ne convinge de păcat (vezi Ioan 16:8) și ne dă putere de căință, Dumnezeu Duhul Sfânt este în viața noastră și face posibilă o părtășie cu Dumnezeu. „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul” (1 Ioan 1:6). După nașterea din nou, Duhul Sfânt rămâne în noi, așa cum un guvernator al unei împărății se duce și locuiește pe un teritoriu cucerit de acea împărăție. Un guvernator pământesc rămâne în acea poziție și aplică legile împărăției de unde vine până când acel ținut nu se revoltă și, dorind să fie independent, face necesar ca împărăția care a trimis guvernatorul să-l cheme pe guvernator acasă. Ceva foarte asemănător se întâmplă cu noi când primim Duhul Sfânt, care vrea să ne ajute să trăim „precum în cer și pe pământ”, cât timp noi nu ne răzvrătim, prin neascultare.

Prin darurile și roadele Duhului Sfânt Dumnezeu participă din plin în viața noastră, în tot ce vrem să facem spre slava Fiului și a Tatălui. Isus ne-a spus: „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16:14). Dintre manifestările vizibile ale Duhului Sfânt cea mai des întâlnită între cei 300 de milioane de penticostali din lume este vorbirea în alte limbi. De multe ori, vorbirea în alte limbi, care în cei firești și lumești poate să nu fie autentică, este ca o poartă spre alte daruri ale Duhului Sfânt. Majoritatea creștinilor nu vor să practice vorbirea în alte limbi (glosolalia), care este un fenomen spiritual pentru că, bazându-se pe logica și pe înțelepciunea lor, se gândesc că vor părea absurzi. Omul care biruiește un astfel de atac străin și se smerește, accep-

tând zdrobirea firii sale, acceptă și se bucură de acest fel în care Dumnezeu a ales să ne binecuvânteze, având mult de câștigat. S-a dovedit cu aparate care măsoară activitatea creierului că atunci când vorbim în limbi partea responsabilă cu vorbirea nu înregistrează nicio activitate. Aparatele care înregistrează activitatea creierului arată că o altă parte a creierului este, totuși, folosită.

Oricine cere botezul cu Duhul Sfânt trebuie să aibă credință. Fără credință nimeni nu poate vorbi în limbi așa cum îi dă Duhul Sfânt să vorbească. Din tot ce alcătuiește ființa noastră (vezi 1 Tesaloniceni 5:23), atunci când în noi este Duhul lui Dumnezeu, El este cea mai statornică parte din tot ce suntem noi – pentru că El nu Se schimbă și nici nu poate fi corupt. Am putea asemăna puterea Duhului Sfânt și efectul Lui în viața noastră cu electricitatea care pornește, de exemplu, un aspirator sau un tramvai. Fără putere electrică ele nu folosesc la nimic, dar, în stare bună de funcționare, conectate la sursa electrică, ele pot fi folositoare. Copilul lui Dumnezeu trebuie să învețe să depindă de puterea Duhului Sfânt, care face marea diferență în cât și cum facem ceea ce facem pentru Dumnezeu. El trebuie să se obișnuiască să audă vocea Lui din mulțimea de gânduri care apar în mintea lui în fiecare zi. „Zic, dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești” (Galateni 5:16).

Fariseul Nicodim, care până la urmă cred că a primit mântuirea crezând în Domnul Isus, I-a spus Domnului: „... știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu ...” (Ioan 3:2). Așadar, putem spune că fariseii, auzind și privind la minunile făcute de Domnul Isus, au recunoscut că Dumnezeu, prin persoana Domnului Isus este la lucru; și totuși au hulit (vezi Matei 12:31). Trebuie mare atenție,

ca nu cumva și noi să privim la ce face Dumnezeu prin manifestarea puterii Duhului Sfânt și să hulim, atrăgând asupra noastră o pedeapsă cumplită. Pentru cei care L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor în viața lor și vor să primească promisiunea Domnului Isus (vezi Faptele apostolilor 1:8, 2:38), adică botezul cu Duhul Sfânt și semnul vorbirii în alte limbi, trebuie să parcurgă patru etape importante. Mulți oameni sinceri și setoși după tot ce are Dumnezeu pentru ei au primit în multe feluri și în diferite locuri această binecuvântare de sus, care schimbă viața pentru totdeauna; de aceea, ce urmează este o sugestie și nu o regulă.

În primul rând, trebuie să fii foarte însetat după Dumnezeu și tot ce are El pentru tine. Așa de însetat ca și cum ai fi într-un deșert fără apă de mult timp și tânjești după un pahar de apă (vezi Apocalipsa 21:6, 22:17). În al doilea rând trebuie să ceri darul Duhului Sfânt de la Cel care botează cu Duhul Sfânt – adică de la Domnul Isus (vezi Matei 3:11; Luca 3:16). Al treilea aspect este că atunci când ai cerut și ai simțit că meritul sângelui lui Isus Hristos te-a spălat de orice vină, trebuie să te rogi și să spui că primești Duhul Sfânt să vină în ființa ta sau în alte cuvinte să bei din ceea ce El a promis. După această treaptă, următorul pas este să lași ca Duhul Sfânt să Se exprime folosind gura ta, prin cuvintele alese de El (vezi Iuda 1:10).

Darurile Duhului Sfânt, care se răsfrâng peste oamenii care sunt botezați cu Duhului Sfânt (vezi Galateni 5:22, 23) sunt date Bisericii spre folosul Bisericii – și nu pentru a face pe cineva faimos între oameni. Este bine ca oricine nu înțelege sau poate chiar nu acceptă lucrarea Duhului Sfânt cum a fost prezentată ea până acum să nu batjocorească în vreun fel această lucrare și nici

vasele pe care Dumnezeu le folosește (vezi Filipeni 3:15, 16). Când Belșatar s-a atins de vasele Domnului, a fost imediat judecat și pedepsit; de aceea este mai bine să lăsăm judecata lui Dumnezeu decât să ne pronunțăm într-un fel care să atragă mânia lui Dumnezeu asupra noastră. Oamenii care batjocoresc ce nu cunosc (vezi Iuda 1:10) – adică felul în care lucrează puterea Duhului Sfânt, riscă să își petreacă veșnicia în iad.

Oricum am aborda subiectul iadului, când este vorba de scrâșnirea dinților și sete neastâmpărată, poți doar – și chiar trebuie – să te înfiozezi. Iadul este locul unde vor ajunge nu doar Satana și slujitorii lui (vezi Matei 25:41), ci vor ajunge și oamenii care au ales să nu părăsească păcatul și să nu se alătore, prin credință în jertfa Domnului Isus, cetei celor mântuiți. Iadul este un loc unde oamenii aleg să meargă – prin ceea ce fac sau prin ceea ce nu fac; este un loc unde poftele lor rele, care niciodată nu vor mai fi satisfăcute, îi vor însoți și cea mai mare durere va fi durerea celor care vor trebui să-și spună veșnic: „Puteam fi mântuit!”

Ca oameni, noi gândim logic, însă Duhul Sfânt gândește diferit, gândește spiritual, având cunoștință despre toate lucrurile și nefiind limitat – ca noi. „Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:10b). Apostolul Pavel a fost omul folosit de Dumnezeu ca să planteze o salbă de biserici și să scrie o bună parte a Noului Testament; el a înțeles valoarea spirituală a vorbirii în alte limbi și a spus: „Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți” (1 Corinteni 14:18). Apostolul Pavel, prin care Dumnezeu a făcut minuni nemaipomenite – până acolo că oamenii erau vindecați și eliberați doar prin

atingerea unei haine atinse de el, a înțeles importanța rugăciunii și a vorbirii în alte limbi; de aceea, dacă vrem să avem propășire în această luptă împotriva întunericului, dacă vrem viață din belșug, este bine să ne folosim și noi această armă de întărire, de apărare și de cucerire pe care Dumnezeu ne-a pus-o la dispoziție.

O problemă observată în ultimele secole în viețile oamenilor prin care Dumnezeu a făcut minuni de-a lungul anilor a fost aceea că unii dintre acești oameni, la un moment dat, când s-au bucurat de succes în lupta spirituală împotriva bolilor și a duhurilor necurate, neglijând vegherea asupra inimii lor, s-au crezut de nebiruit. Permițându-și ce nu era voie să ia de pe taraba vrăjmașului, la un moment dat, au avut mai mult din „daruri” decât din roada Duhului Sfânt, iar asta a dus la căderea unora dintre ei. Creștinismul de astăzi a adoptat un standard de rugăciune care înclină spre rutină sau, în cazul unora, chiar mai mult decât rutină, înclină spre milogeală când, de fapt, suntem chemați la a-L proslăvi pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui și la a avea și exercita autoritate, la a mijloci pentru cei bolnavi și chiar la a porunci duhurilor să plece. Chiar când trebuie să fugi dintr-un loc în altul, ocupat fiind cu treburile vieții, poți să fugi și în același timp să te rogi, păstrându-L pe Domnul în gând.

Când un soț și o soție trăiesc mulți ani împreună fericiți, ajung la punctul în care aproape că știu ce vrea să spună celălalt înainte să termine de vorbit. Când ai gândul lui Hristos, prin Duhul Sfânt, care are acces la tainele lui Dumnezeu și la comorile înțelepciunii (vezi Coloseni 2:3), ajungi să știi ce are Domnul de spus cu privire la un anumit subiect. După zeci de ani de căsătorie fericită, eu deja știu ce îi place și ce nu îi place soției mele.

Tot așa, umblând cu Dumnezeu nu din când în când, ci rămânând permanent în El, avându-L pe Dumnezeu Duhul Sfânt ca ghid și călăuză, ajungem să știm voia Lui. Ajungem la o oarecare stare de maturitate în credință când ceea ce ne spune Duhul lui Dumnezeu în duhul nostru (vezi 2 Corinteni 4:7) începe să se potrivească cu ce ne spune mintea noastră care a fost modelată după Cuvântul lui Dumnezeu. Într-o asemenea stare, Duhul Sfânt, ca mângâietor, călăuzitor, învățător și făcător de minuni va fi tot ce avem nevoie în orice împrejurare. Astfel, călăuziți de El, care poate totul (vezi Iov 42:2), vom ști ce a rânduit Dumnezeu pentru noi să facem.

Părtășia cu Domnul în acest fel, în închinare sau în lucruri de fiecare zi, ne face să avem cu El o prietenie care este mai strânsă decât prietenia cu un frate (vezi Proverbele 18:24; Ioan 15:14). Un mod foarte important de a avea părtășie cu Domnul, care aduce bucurie și ne face să creștem în omul cel nou, este cântarea de laudă. Când închinarea prin cântare de laudă este sinceră și Duhul Sfânt nu are de ce să fie întristat de noi, cântarea de laudă poate deveni un moment de îmbrățișare divină. La fel ca un copil care aleargă cu bucurie înaintea tatălui și spune: „Ia-mă în brațe, tati!”, cântarea de laudă ne pune în prezența Domnului (vezi Psalmii 22:3), pentru că prin ea Îi spunem Domnului cât de mulțumiți și de fericiți suntem cu El.

Când trăiești adorându-L pe Domnul Isus, momentele de cântare de laudă te pot face să simți iubirea și prezența Lui într-un mod deosebit. Sunt clipe de părtășie când suntem schimbați mai mult decât altădată după chipul Lui; dar să nu uităm că singurul fel în care poți să ai părtășie cu Lumina este să fii lumină. În astfel de clipe

de închinare prin cântare, la fel ca și în rugăciunea prin Duhul Sfânt (vezi Iuda 1:20), poți să Îl simți pe Dumnezeu, să simți că în tine este viață din El. În astfel de momente de înălțare, ca pe muntele Tabor, simți că ai primit acceptarea Tatălui. „El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2:6).

Prin legământul făcut în sângele Mielului lui Dumnezeu, Dumnezeu a hotărât să facă o împărăție întreagă de preoți. Ca cetățeni ai cerului (vezi Filipeni 3:20), avem dreptul să cerem, în situațiile în care ne aflăm, ca voia Lui să fie făcută „precum în cer și pe pământ”, iar în cer nu este boală și niciun fel de necaz. În momentul părtășiei cântarea de laudă are un rol semnificativ, pentru că ea nu doar ne înalță sufletul către cer, ci și înflăcărează manifestarea Duhului Sfânt în noi. În primul rând, noi suntem suflete care avem un trup temporar și nu invers; de aceea alegem să facem lucrurile care maturizează omul cel nou. Trupul, însă, este doar un rob care trebuie îngrijit și prețuit – dar un simplu rob. Nehrănit și neîngrijit, omul nou, când se hrănește doar cu lapte nu poate avea o părtășie adecvată cu Dumnezeu, deoarece rămâne mic și ca un copil, la starea de imaturitate, și nu are putere să lucreze, nu poate răbda și nu se poate dărui cu lipsă de egoism cauzei Împărăției lui Dumnezeu.

Părtășia cu Dumnezeu poate avea loc în fiecare zi și prin citirea și studierea Cuvântului lui Dumnezeu – care trebuie să locuiască în noi din belșug (vezi Coloseni 3:16), ca să fim păziți de erezii nimicitoare, care largesc sau îngustează calea Domnului. Creșterea spirituală, în care primim mai mult din Dumnezeu și din manifestarea Duhului Sfânt (vezi 1 Corinteni 12) poate veni în viața

noastră prețuind și studiind Cuvântului lui Dumnezeu, atunci când ne punem sub autoritatea Lui. După cum Domnul Isus ne-a fost și ne este Mare Preot care S-a adus pe Sine ca jertfă, când L-am primit, El ne-a devenit Împărat. Tot așa noi, ca preoți ai Lui, aducem trupurile noastre ca o jertfă vie (vezi Romani 12:1), ferindu-ne de tot ce ni se pare rău, ca apoi să împărțim cu El (vezi Apocalipsa 3:21).

Mântuirea nu este ceva ce încerci să vezi dacă îți place sau ceva ce doar adaugi la viața ta. Ea este o lucrare care cuprinde – și chiar trebuie să consume – toată viața noastră. Părtășia cu Dumnezeu cuprinde întreaga viață a credinciosului care nu își împarte viața în așa fel încât să facă unele lucruri cu Dumnezeu și altele fără El. Un alt fel în care avem părtășie cu Dumnezeu este prin faptele bune pe care le facem, care sunt inițiate de Dumnezeu și conduse de omul nostru cel nou. „Îl rog ca această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos” (Filimon 1:6).

La fel cum roadele unui pom îl fac să fie numit bun sau rău, faptele noastre sunt o dovadă că în noi este credință într-un Dumnezeu bun, care răsplătește. Ele nu dovedesc doar că noi credem în Dumnezeu, ci dovedesc că suntem înțelepți vrând să investim în Împărăția lui Dumnezeu și, dacă se poate, să transferăm în cer tot ce avem aici. Pe vremuri, bisericile păstorite de oameni care au făcut o diferență în lumea aceasta, erau conduse după rânduiele mult mai aspre decât în ziua de astăzi, ca să se separe cei serioși și interesați să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu de cei care aveau doar o formă de evlavie (vezi 2 Timotei 3:5), fiind mulțumiți doar să rămână căldicei (vezi Apocalipsa 3:15, 16). În acest fel, John

Wesley, de exemplu, ca să îi elimine pe cei interesați doar de partea exterioară a sfințeniei, a suspendat membralitatea a 64 de persoane, dintre care 29 doar pentru lipsă de participare – pentru că nu făceau nimic pentru Domnul. Nu a fost alarmat că pierde membri, pentru că nu considera că pierde „membri” vii (vezi Romani 12:5), ale Trupului după cum nici Domnul Isus nu a fost alarmat când unii, poticnindu-se în cuvintele Lui, au ales să-L părăsească (vezi Ioan 6:66).

Pentru că prezintă un mare pericol, trebuie să menționăm că, la fel cum artiștii sunt specialiști în a imita alte persoane și știu să acționeze și să vorbească la fel ca un personaj pe care îl interpretează, uneori oameni care nu au fost născuți din nou, învață să vorbească limba creștinilor și trăiesc printre ei – dar viața lor nu dovedește că în ei este Isus Hristos (vezi Fapte apostolilor 20:29). Astfel de oameni nu au putere în fața păcatului când sunt afară din biserică și de multe ori nu au nici putere ca să sacrifice ceva pentru Împărăția lui Dumnezeu. Într-o vreme când bisericile sunt parcă împinse spre a accepta o toleranță tot mai mare a tot mai mult din ce este necurat și să facă un amestec între ce este sfânt și ce nu este sfânt, trebuie să știm și să spunem tuturor că nașterea din nou prin pocăință care duce la sfințire, adică la separare de păcat, este singurul mod în care un om poate porni și rămâne pe calea mântuirii – care este o cale îngustă (vezi Matei 7:14). „«Pentru ce să amesteci paietele cu grâul?» zice Domnul.” (Ieremia 23:28).

Mântuirea, pentru că este veșnică, este ceva pentru care se merită să dai orice, să pierzi orice chiar și dacă am alege să nu menționăm alternativa – care este o veșnicie în chinuri și rușine (vezi Matei 13:42, 24:30). Fiecare dintre

noi care spunem că suntem creștini născuți din nou trebuie să știm că păcat înseamnă robie și moarte. Această lozincă în mintea noastră, ca o disciplină, ne va păzi de cădere. Fără o astfel de disciplină față de noi înșine nu putem fi și rămâne ucenici ai Domnului Isus (vezi Luca 9:23). La fel ca apostolul Pavel, trebuie să înțelegem că oricât de multă credință am avea și orice minuni ar alege Dumnezeu să facă în viața noastră, cât timp avem suflare în acest trup de lut suntem vulnerabili și trebuie să veghem ca să rămânem în Hristos.

Pavel alege, pentru el însuși, o soluție înțeleaptă: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (1 Corinteni 9:27). Ca un copil mic care a fost spălat și schimbat și care miroase frumos – și nu urât – pentru a avea părtășie cu Dumnezeu este nevoie să ne păstrăm curați și neîntinați de lume.

AI TU VIAȚĂ VEȘNICĂ?

După Proclamația de emancipare a sclavilor din America, semnată de președintele Abraham Lincoln, în anul 1863, timp de zeci de ani mulți oameni de culoare au rămas sclavi din cauza că nu au știut, dar alții și pentru că nu au vrut libertatea oferită – în care trebuia ca ei să se îngrijească de toate cele necesare. În lumea aceasta, chiar și acum, legați de religii inventate în iad, mulți oameni rămân în robia păcatului. Unii dintre cei care află despre libertatea de chingile păcatului pentru care a plătit Domnul Isus Hristos aleg să rămână în acea robie pentru că iubesc păcatul mai mult decât își iubesc sufletul sau, fără să le pese că în fiecare zi sunt la un pas de moarte, amână să se pocăiască, fiind conduși de gândul viclean că se vor pocăi și vor da în slujba Domnului un trup ostenit și distrus, când vor îmbătrâni.

Dumnezeu nu este cineva căruia să-i acorzi două sau trei ore pe săptămână ca să fie mulțumit, ci El vrea să fie lumina vieții noastre în fiecare zi, mai presus de orice altceva ce omul ar putea socoti important și de valoare. Dumnezeu Duhul Sfânt este zelos să ne ajute să creștem în credință, în omul cel nou. De exemplu, când un creștin își pierde vremea la televizor, Duhul Sfânt parcă vrea să-i spună: „Eu pot să îți ofer mult mai mult decât îți oferă

acele imagini!“ Când creștinul își pierde vremea vorbind ce nu trebuie la telefon, parcă îi spune: „Eu pot să te învăț mult mai mult decât oamenii cu care vorbești!“ Chiar și aceluia care s-au depărtat de Domnul, El le vorbește: „Noi am putea fi din nou o familie dacă vrei!“

Sufletele celor care au glumit cu păcatul, ca apoi să cadă lamentabil în plasa vrăjmașului, cât timp au suflare și Domnul Isus nu a venit, cât timp nu intră într-o împietrire a inimii cauzate de dispreț față de oferta lui Dumnezeu, trebuie să știe că la Dumnezeu, prin pocăință sinceră, mai au șansă să fie primiți din nou (vezi Isaia 42:3). „Pot să mor căzând în apă?“, a întrebat un copil care privea la un om care pescuia. „Mori numai dacă rămâi sub apă“, a răspuns pescarul. Tot așa și noi, oamenii, suntem pierduți dacă rămânem cu păcatul la activ, fără să-l mărturisim și să ne lăsăm de el. Păcatele sunt activitățile, faptele sau chiar gândurile noastre care ne despart de Dumnezeu pentru că sunt rele.

Mărturisirea păcatului nostru este o spovedanie în care ne pârâm noi pe noi înșine lui Dumnezeu, deși El știe deja tot ce am făcut. Dar ea face parte din smerenia pe care Domnul vrea să o vadă în noi. Dumnezeu este interesat de sufletul celui păcătos până în ultima clipă de viață și dorește ca el să vină, la fel ca fiul risipitor, înapoi la Tatăl (vezi Luca 15:20). Dumnezeu nu izgonește afară pe cel care vine la El (vezi Ioan 6:37), dar nu schimbă în fapte noi, compatibile cu cerul, decât pe oamenii care vor să fie schimbați de El.

Experții spun că în lumea de astăzi sunt atât de multe drumuri încât ele toate însumează distanța până la lună și înapoi de douăzeci de ori. Totuși, este o singură cale care duce la viață: Isus Hristos. „Isus a zis: «Eu sunt

Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.»“ (Ioan 14:6). Ai găsit tu această Cale? Nu ai vrea să pășești pe ea? Ea duce la viață veșnică sau, așa cum a îndrăznit să viseze cel care a scris poveștile cu care am crescut eu, duce la „tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte“. Cei care refuză să se pocăiască, spunând că nu există un Dumnezeu care într-o zi va judeca lumea cu dreptate (vezi Psalmii 98:9, 96:13), sunt ca niște oameni care în timpul zilei își închid obloanele la geamuri și spun că nu a răsărit soarele.

Semnul vremii sfârșitului (vezi Matei 24:12) care spune că dragostea celor mai mulți se va răci se vede în fiecare suflet care dă înapoi de pe calea Domnului (vezi 2 Timotei 4:10). Sufletele dau înapoi nu pentru că nu ar vrea mântuire, ci pentru că nu-și urăsc viața de păcat și, dacă vreodată au fost, nu au rămas morți față de păcat (vezi 1 Petru 2:24; Romani 6:11). Este groaznic ca o pereche căsătorită să iasă din dragostea care a unit-o, dar este și mai groaznic să vezi că asta se întâmplă cu suflete care odată au spus că Îl iubesc pe Domnul Isus. Ca și cum ar fi bolnavi de o schizofrenie spirituală, unii sunt cineva duminica, la casa de rugăciune, și cu totul altcineva în restul zilelor. În America a apărut un termen numit „hot tube Christians“ și care desemnează niște creștini care stau confortabil, ca și cum ar fi într-o cadă cu apă caldă, fiind prea preocupați de lucrurile temporare ale lumii în loc să facă ceva pentru Împărăția lui Dumnezeu – care caută și astăzi lucrători (vezi Luca 10:2).

Benjamin Franklin a spus că unii mor la 25 de ani, dar sunt îngropați la 75 pentru că, deși sunt vii încă 50 de ani după vârsta de 25, nu mai fac nimic important dincolo de viața de rutină în care strâng materie trecătoare. Același

lucru se întâmplă de multe ori în viața creștinilor care se mulțumesc că odată au spus că L-au primit pe Domnul Isus în viața lor. Suntem pe pământ, unde lumea, mai mult ca oricând, și-a întors spatele spre tot ce este moral; dar pentru noi, care am primit darul mântuirii, viața pe pământ este o școală în care învățăm să iubim pentru a ne potrive sus, în cer. Cultura vremii vrea să ne modeleze și să ne transforme în oameni lipsiți de viață, de dragoste și de credință, dar Domnul Isus a venit și a murit pentru ca noi să avem viață și să o avem din belșug.

Pământul este un loc unde avem oportunitatea ca, supunându-ne voii bune a lui Dumnezeu, să Îl lăsăm pe Duhul Sfânt să modeleze în noi chipul lui Hristos. Când ajungi la vamă și poza din pașaport nu se potrivește cu chipul tău, ai probleme serioase cu autoritățile de la frontieră. Când în noi nu se vede asemănarea cu Domnul Isus Hristos, nu suntem potriviți pentru cer. Cine Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu și își iubește sufletul, având o teamă sfântă de Dumnezeu, nu are mari dificultăți în a se feri de păcat. Rămânând în părtășia celor care Îl iubesc pe Domnul, el stă ocupat cu lucrurile care aduc libertate sufletelor și le dau împlinire.

Trăind o viață în belșug spiritual, oamenii sunt feriți de pericolul de a fi atrași de roșcovele acestei lumi. Evangheliile și cartea Apocalipsa – care ar putea fi rezumate în cuvintele „Împărat“, „Mire“ și „Judecător“, ne spun, prin semnele deja împlinite ale vremii, că venirea Domnului Isus este foarte aproape. Ai tu viață veșnică? Aceasta este o întrebare provocatoare și încă mai are rost să fie pusă. Dacă nu poți să spui DA, încă o mai poți primi alegând să Îl primești pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân în viața ta. „Isus a zis: «Eu sunt Învierea și Viața.

Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată».” (Ioan 11:25, 26a). Când în urma auzirii Evangheliei crezi în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor și ajungi să „trăiești în El“, cum spune acest verset, nu mai mori – nu te mai poate atinge nici moarte fizică, nici moarta spirituală.

Indiferent dacă viața îți surâde și te bucuri de sănătate și succes sau dacă viața te-a lipsit de fericire, dacă ceri, poți primi viața veșnică – darul care vine doar de la Dumnezeu (vezi Efeseni 2:8). Dumnezeu încă mai dă mântuire în dar prin credința în Domnul Isus, dar oamenii nu dau năvală să o primească așa cum dădeau oamenii năvala nu cu foarte mult timp în urmă, în vremurile de criză, la alimente. Poate faci parte dintr-o religie organizată; dar Domnul Isus te cheamă să ai o relație personală în fiecare zi cu El, urmându-L după Scriptură – și nu după datini și obiceiuri omenești care amăgesc milioane de oameni și le golesc buzunarele – ca să ai siguranța mântuirii.

Primindu-L ca Domn și Mântuitor devenim copii ai lui Dumnezeu (vezi 1 Ioan 3:1; Romani 8:14), dar primim această mare cinste de fii și fiice de Împărat ca să slujim în folosul Împărăției lui Dumnezeu – în care avem o moștenire veșnică (vezi 1 Petru 1:4). Suntem chemați să Îi slujim lui Dumnezeu într-un duh nou (vezi Romani 7:6) „ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos“. În lume sunt mulți învățători mincinoși, chiar hristoși mincinoși. În Mexic sunt peste 90.000 de oameni de rând cu numele Isus; dar numai Isus din Nazaret (vezi Faptele apostolilor 22:8, 10:38; Ioan 19:19) care a murit pe cruce și a înviat în urmă cu 2.000 de ani dă iertarea și mântuirea. De mii de ani milioane de oa-

meni caută mântuirea și nu o găsesc, pentru că o caută unde ea nu este.

Cu aproximativ cinci sute de ani în urmă triburile de indieni azteci din America de Sud într-o vreme sacrificau 50.000 de oameni pe an pe altarele dumnezeilor lor, scoțând de multe ori, pe viu, inima celui care urma să fie sacrificat, dar niciunul nu a primit iertare – pentru că numai sângele lui Isus Hristos ne curăță de orice păcat (vezi 1 Ioan 1:7; Apocalipsa 1:5). Sumerienii, care au trăit cu peste patru mii de ani în urmă, au știut că pământul are în jurul lui nouă planete, pe care le-au desenat pe table de pământ arse apoi în foc, deși oamenii de știință moderni au descoperit planeta Pluto abia în 1930. Cu toate că erau atât de înțelepți, lor nu li s-a oferit ceea ce mi s-a oferit mie și ce ți se oferă ție: mântuire în dar, în Numele lui Isus Hristos.

Cartea lui Baruc, o carte apocrifă, cu valoare doar istorică, la fel ca celelalte cărți apocrife, descrie potopul în care au murit 4.090 de uriași care puteau ridica o tonă, dar dintre care niciunul nu a putut ridica și purta nici măcar un păcat din dreptul lor. Numai Isus a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcat, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui am fost iertați, eliberați și vindecați (vezi 1 Petru 2:24). Chiar și în vremea noastră, islamicii radicali mor degeaba într-un război pe care îl numesc sfânt – ca să ajungă în mod mai sigur, zic ei, la mântuire. Dar Biblia ne spune nouă și tuturor oamenilor că mântuirea nu se capătă prin fapte, ca să nu se laude nimeni (vezi Efeseni 2:9). Mântuirea se primește numai în Numele lui Isus Hristos, care a plătit pentru toate păcatele omenirii. „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt

Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți“ (Faptele apostolilor 4:12).

Urmând un ritual religios, în luna martie milioane de hinduși din India se scaldă în râul Gange în nădejdea că li se spală păcatele. Femeile hinduse le dau copiilor să bea din apa infectă a râului Gange, pe care o cred sfântă – apă în care se aruncă osemintele arse ale celor morți – ca prin apa aceea să le fie purificat sufletul. Unii hinduși mor degeaba, crezând că murind pentru a promova hinduismul vor renaște într-o castă superioară, precum cea a brahmanilor. Amintesc aceste rătăcirii de la credința într-o putere divină, dintre care pe unele le-am văzut chiar eu, ca să putem vedea și prețui mai mult cât de ușoară a făcut Dumnezeu mântuirea prin har, prin credința în Domnul Isus.

Viața pe pământ este imprevizibilă, așa că oricât de bine te-ai păstra, oricum îmbătrânești și nimeni nu își poate păzi pe deplin viața, oricâtă pază ar angaja. În 1985, în New Orleans a avut loc o conferință a salvamarilor – care sunt înotători experți, oameni care știu să salveze oamenii în pericol de înec. Din peste 100 de astfel de oameni prezenți, unul a murit înecat la acea întrunire de relaxare. Firul vieții noastre este în mâna Aceluia care ne-a creat și pentru că nu știm cât de lung este, astăzi este cea mai bună zi a pocăinței. „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta“ (Faptele apostolilor 16:31b). „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire“ (Romani 10:10). Când Dumnezeu spune: „Fiule, dă-mi inima ta ...“ (Proverbele 23:26), înseamnă că ea este ocupată de altcineva și are în ea alte lucruri; până când nu ne pocăim, noi avem în inimă lucrurile și poftetele lumii aces-

teia, cunoscute de noi, despre care apostolul Petru spune că va trece cu trosnete (vezi 2 Petru 3:10).

Un mare procentaj de suflete zac în paralizie spirituală, amețite de siguranța unor religii care nu urmează Scriptura, până în clipa în care slujitorii stăpânului căruia i-au slujit vin și le ia sufletul. Așa cum fiul risipitor și-a venit în fire și s-a întors la tatăl lui, fiecare dintre noi trebuie să avem un astfel de moment, când, prin pocăință să îi cerem Tatălui nostru iertare și să acceptăm să-L ascultăm, după cum ne învață Scriptura. Lacrimile de căință sunt parte din intimitatea noastră cu Tatăl nostru; în astfel de momente poate avea loc minunea nașterii din nou.

Poți să ai viață veșnică și poți să ai viață din belșug cu Dumnezeu aici pe pământ, dacă vrei. Întrebarea este: cât de mult vrei asta pentru sufletul tău? Cât de mult vrei să dai ceva ce trece pentru ceva ce nu trece niciodată – viața veșnică? Viitorul fericit și veșnic este pentru oamenii care se investesc cu deplină încredere în Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu îți oferă scăpare de vina păcatului și o viață fără sfârșit cu El în Cer; dar ți-a lăsat liberul arbitru să alegi între El și lume, între fericire veșnică sau iad fără sfârșit. „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să fi fericit! Alege viața din belșug cu Dumnezeu! „Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta“ (Deuteronomul 30:19). Ești tu gata să renunți la dragostea pentru lume pentru dragostea veșnică a lui Dumnezeu? O rugăciune despre care cred că Îi este plăcută Domnului este: „Doamne, eu doresc să doresc voia Ta!“

Știind că Dumnezeu se face evident în viața noastră mai mult când apar norii necazului, alege să folosești mo-

mente grele ale vieții pentru a dovedi că ai încredere în El și astfel să înaintezi în credință. Alege părtășia cu Dumnezeu în fiecare zi pentru ca, respirând aerul înălțimilor cu Dumnezeu să fii gata pentru orice lucrare la care te-ar chema Dumnezeu și apoi fii gata să-L întâlnești pe Acela care a murit ca tu să poți fi mântuit.

Închei cu rugăciunea ucenicilor, care este și astăzi la fel de relevantă ca în ziua când ei au rostit-o: „... dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui Sfânt, Isus“ (Faptele apostolilor 4:29, 30).